

Cansuyu

Gebze Hopuzhanesi Kadın Özgür Tutsaklar
Aylık Siyasi - Yorum Dergisi
Sayı: 10 / Haziran 2005

- Emir Böyle Geldi! ALIN!
- TCK, CMK, CİK
- Efsanelerden Destanlara
- Zulmün Adı: "Tecrit"

İÇİNDEKİLER

- 3-4 Denizden geldim. ben
5-6 Emir böyle geldi. Alın!
7-8 Dünyada ve Ülkemizde Direniş
Tarihi: Yürüyüşümüz Zafer
Yürüyüşüdür.
9-13 Köpürteç: 1 Mayıs'ta Bursa'da
Tutuklanan Arkadaşlar Anlatıyor
Şiir
14-18 Büyütes: TCK, CMK, CİK
19-20 Mayiye Sevdalı Yüreklar
21-24 Kahramanlar Ölmez: KBY'nin
Yipidi Süleyman Örs,
Sibel Yakın Destanı

İTİR

- 27-29 Halkın Tazası: Hüseyin Çukurluoğ
30 Anı: İstenlik
31-32 Zulmün Adı, Tecrit
33-34 Şiir: Selma'ya Aşit
35-36 Anı: Kocaman Galatasaray Veli Dayımız
37-40 Gönülük: Mertaba Ak Sayfalar
41-42 Nehire Dönen Gatlaklar
43-44 Daha Ne Kader?
45-46 Ölm Yıllıklarında Nazım Hikmet
Orhan Kemal, Ahmet Arif
Saygıyla Anıyoruz.
47-49 Gönülden Dil: Tesekkürler
Koradeniz'in Oğlu
51-52 Şiir: Haziran'a Dair

Mertaba ---

İste Haziran ayındayız --- Oligarsinin
cik'i uypulamaya koymak için belile-
dipi ay. Nazılda tehdit etmişti, kutle-
leri, tutsakları. Bu yüzden ellerini o-
ğusturarak bekleyişleri.

Oysa daha Haziran'a girmeden Faruk
verdi cevabı. 1 Haziran'da uypulamaya ko-
nacak olan cik ölü döğdu Haziran'a.
Azınca ve tereddütsüz başlaya calıları sal-
dırının karşısında aleveden barikatlar
kuruldu. Kan ve ateşle yazıldı duvarla-
ra, siltinmemecesine. Tecriti, elimizden
pasızmiş yasaları da kurtaramadı.
Kaldırılmayan tecriti Farukya koymaya
devam edeceğiz.

Haziran ayı oligarsinin tecriti prova-
kasyon ve imha pditifikalarına sahne ol-
du. CİK birebir tüm hapishanelerde
uyputlamaya kondu. Tutsaklara saldı-
rıldı, telili hücrelere alınanlar oldu. Öl-
ke genelinde ise provokasyonlar devam
etti. Oligarsi halkı birbirine karşı keskin-
tarak kendi belcasını saplama amudunu
sürdürdü. Diğer yandan devrimcileri
imha operasyonu Dersim-Mercan Vadisi'nde
17 MKP peritlasının katliamıyla so-
nuşlandı. Gebze hapishanesinde ise 'A-
dilet Bakanlıpı'nın emriyle: Fatma Ko-
yupınar zorla alındı, hastaneye götü-
rıldı --- TKEP-C Davasından Serpil
Cabadan büyük direnişte bandını ku-
şandı.

Tarih Sibel Galain'lardan Süleyman Örs'
lere, Apolardan Berdanlara, Veli Dayı-
mızdan Faruklara kahramanlıkeleri
yazmaya devam ediyor. Anıları hal-
kımızın kurtuluşunda, savaşında yası-
yor, yol gösteriyor.

"Haziran'da Ölmek Zor" diyor sair Nazım,
"Anadoluyum Ben" diyor, A. Arif, "Tesekkürler
Dünya" diyor Kazım Koyuncu. Halkımızın dev-
rimci sairleri ve devrimci olmak isteyen K. Ko-
yuncu'yu saygıyla anıyoruz. Halkın perbel
aydınları, Anadolu'nun kara kafrında ef-
sanelerden destanlara umudu yazmaya
devam ediyor. Hüseyin Çukurluoğ 27 yıllık mü-
cadele yaşamında halkın aydınlartmak i-
ğin herşeyi yaptı. Mesale oldu. Aydınlart-
maya devam ediyor. Temmuz sayımız-
da görüşmek üzere ---

- CANSUYU -

CANSUYU

Aylık Siyasi Dergi

Sahibi: Kadın Özgür Tutsaklar
Yer : Gebze Hapishanesi
Tarih : Haziran 2005
Sayı : 10

" Denizden geldim ben
Yakamozlar arasından
Koradeniz'den geldim ben
Dağların doruklarından
Fındık ve çay bahçelerinden geldim
Bir elimde andartılı
Bir elimde kemence
Kackarlar'ın doruklarında gezdim
Koradeniz'den çıkıp
Halkımın derısına daldım
Sevdalı balık pibi
Halkımın içinde yaşıyorum
Ben denizin
ben halkımın
Öncüsüyüm. "

Ş. Faruk Kadioğlu

Sen ki denizin çocuğusun. Ve püneye, Aydınlıpadır yürüyorsun. Koradeniz pibi hırçın ve coşkulu yüreğinle çıktın yola...

"Yolumuz ne uzun, ne kısa olacak!.." denistin, yola çıkarken. Ve dağlarda en kısa yol doruktan doruğa. Yatacağın 17. gününde vardin hedefine; doruktan doruğa uçan bir sahan pibi.

Sahanları kim tutabilir rapus damında... Kim hürelere sığdırabilir Kackarlar'ın yığıldını, Koradeniz'in yığıt usofını...

"Göbek adım şeref" demistin. Ve 29 yıllık şerefli yaşamın özeti mi kazın duvarlara. Fındık ve çay bahçelerindeki halkına "Halkım her şey sizin için" diyecek saygılı, beşifliğin sarıdan. Karama şak fidesi ile bulmuş ol-
dun; fildeler daha bir pürleşsin diye...

Yaktı elinde andartılan ve kemence... Bu kez silahın bedenind. Andartılı yüreğin, kemence işe işine dalıp horona durduğun atesti...

Yola çıktığın 9 Mayıs 2005'te "Bugün fidemiz toprağa saplıyoruz..." sözleriyle başlamıştın. Fidan olup gatlama, toprağın sefilize durması şak şermemdi. Fidan pibi coşkun, Fidan pibi sabırsız, Fidan pibi heyecanlı ve Fidan pibi umuda sevdalı...

Vardin o çok sevdığın Koradeniz toprağına, kavuştun. Her çocukken inancılık yapon babarla doluştığın kışlarda şimdi tüm çocuklar senin mirdendepin umudun tırkışını söylüyorlar. Gıplak ayak dabıyan çocuklar denizin değil senin şibelerindeki yakamozlara batıyorlar...

Şeref Faruk Kadioğlu; tarih şibe, kâğıt üzerinde yazılır bitenlere bir kez daha şifrettin; "Kanta pailen Tarih silinmez!" Kanıka yazdığın tarih hücre duvarında kalmadı, beyinlere, yüreklere yazıldı...

FARUK'A

Ben Kadıoğlu Faruk

Şerefli Faruk!

Benzerem Osmanlı kadılarına

Semirmedim epeyen sofralarında

Zalimin ekmeğini yiyen

Zalimin kılıcını sallarmış mazluma

Bense hep yoksul sofralarında

yoksulla birlikte

kasık sallayıp boş tase

umutla doyurdum kernimi

Ondandır mazlumun oğlu olup

mazlumun hak kılıcını sallayan

Kadılığım zalime karsıdır

çalına girip

sofna sımürene

namussuza ahlaksıza

Beyazsaray kapılarında vatani satıp

Sırca köşkerinde fetvabr verip

halkı yok yoksul bırakana

Ve dahi halkın ekmeğiyle birlikte

umudunu çalmak isteyen

Ben Kadıoğlu Faruk

Şerefli Faruk!

Kadılığım; beni ve de benim gibi

halkın oğullarını kızlarını

kar hüsrelerde insansız bırakantara ~~dir~~

Öyle bir fetva yazmış

Öyle bir basmışım ki mührümü

ötesimle yapıp

karımın boğmuşum zulmü

Ve haykirmişim sonsuza uzanan sesimle!

Ey zalimler korkun bizden

Korkun mazlumların kadıoğullarından...

Haziran 2005

Fotma KÖYÜPİNAR

"Emir Böyle Geldi ALIN!"

24 Haziran 2005 Cuma - Saat 11-15 sıralarında kapımız açıldı. Müdür, hapishane personeli komutan ve askerler --

"Arama yapacağız" dediler. Her aramada olduğu gibi üst arama için havalandırma açıldı. Üst arama yapıldıktan sonra havalandırma, idare personeli ve askerler doldu. Kapıdan robotkop kuyafetti. Kaliteli askerler girdi. Her zamanlı aramaların dan tele farklı personel ve asker sayısının fazla olması yde "Ne oldu? Neden bu kadar fazla asker getirdiniz?" diyoruz. 1. Müdür ve yanında hapishane dolitörü "Bz fatma'yı alıp hastaneye götürüreceğiz" diyor. Onların fatma'yı almak için geleceklerini biliyoruz. Kullandıkları bu taktikle bilirmeyen dışarı çıkmayen bir şey deşit. Fatma ise her durumda hazır, giyinip hazırlanmış -- "Aramaya geldiniz aramanızı yapıp çıkın. Hem arkadaşımıza sorun bakalım gitmek istiyor mu?" diyoruz. Bu arada fatma da "Byle şey olmaz" deyip "işimizi bitirdikten sonra gelirseniz konuşuruz" diyor. Ama onların bu söyledikleri dinlemeye dahi tahammülleri yde. Müdürün "Alın!" demesiyle birlikte havalandırmada bulunan askerler, infaz koruma memurları iznenize saldırıp koparmıyor, her birimizi bir kenara uelup almaya çalışıyorlar. Fatma bize sarılmış. Bir yandan da "gitmek istemediğini", "kötüyeceğini" söylüyor. Teller koparmaya almaya çalışıyorlar. Yerlerde sürüklüyorlar. Fatma yerde, koparamıyorlar. Her birimizin başında bir kase kisi. Sonunda zorla kopararak fatma'yı yerlerde sürükleyerek aldılar --

Direnişin 48- günlerinde olan bir insanı kendi rızası dışında sevdirerek, yerlerde sürükleyerek alıp götürdüte aramızdan -- Engellemeye çalıştık olmadı. Saldırıyı protesto ederek slogan atmaya başladık; "insanlık Onun işini geçecek", "Kahrolun Fasim Ya sesin mücadelemiz" --

Bizim burada yaşanan güvütu ve saldırı izene A Blolita bulunan arkadaşlar da bir şeyler olupunu anlayıp kapıları vurarak tepki gösterdiler. Fatma'yı götürmelerinin ardından A Blolita yürüttüler duydu. Bize yapılan saldırıya tepki gösterdikleri için asker bu defa da onların saldırmıştı. A Blolita'nın bir hücrenin kapısını açıp oradaki insanlara joplarla saldırmış bir arkadaş kafa sonda yaralanmışlardı. Müca davasından olan bu arkadaş daha sonra raure alıanlarak serum taldı.

Her türlü keşif için yasal, dinme haklarının yasal olduğu yeni infaz kanunu'nun icraatlarından biri febre de böyle yazardı. Direnişte diye gitmek istemediği halde zorla, yerlerde sürüklenerek alıp hastaneye götürdüte, fatma'yı. Ve "Hastane de kalmak istemediğini, muayene ve tedaviyi kabul etmediğini" bildirdiği halde hastanede tutmaya devam ediyorlar.

Hapishane yetkilileri "emrin Adalet Bakanlığı'ndan geldiği" ni ayıran "insan olarakta, ölmesini istemediklerini", "Zorla müdahale olmayacağını" söylüyorlar. Buna ne denebilir ki?! Gelip zorla alıp yerlerde sürükleyerek götürmelerinin izene böyle bir açıklama ne anlamına gelir! Adalet Bakanlığı'nın "emriyle" hapishane idaresi ve asker zorla saldırarak alıyor. Bunun ardından

"Emir geldi müdahale ettiler" diyecek doluyorlar--- Hersey yasaal yani! ciki te bunun için ulkandı. Artık onların hesabına "düşünceleri gerçek" hiç bir şey yok!

Bu uygulamalar sizin aklınıza da Nazi uygulamalarını, Auschwitz'leri getirmiyor mu? Herkes venter "emri" yerine getiriyor. Tüm emirler yasalara uypur! Bu yüzden ortada ne suu ne de suulu var. Sonuç, binlerce, milyonlarca insanın katledilmesi. Sonuç dünyayı sarsan, zekence ctitileri; binlerce yasalar, insanlık tarihi önünde mahlum olmuştur. Ki yasalar deprise de insan olmanın yasaası deprise de iste---

Birde "vicdan dersi" vermeye kalkıyorlar. Vicdanlarının "ötümleri kabul edemediğinden" bahsediyorlar. 5 yıldır ötenlerin tek talepleri, tecritin kaldırılması. İki dudaklarının arasında ki "terit"i kaldırmadıkları için 119 insan öldü. Buna neder vicdan sızlatıyor? 600'e yakın insan salıhat kalde. Anesini-babasını tanıyamayan, ilü dalkıla önce konusturunu hatere layamayan 600 insan. 600 insanın geunimleri olmadıği için - zorla müdahale sonucu hafızalarını yitirdiler-, üzerine bir gelecek kuramıyor olmaları kimlerin vicdanını sızlatıyor mu? Fatma hastaneye götürüldü. Onun 60L. yosayan ölü haline getirilmesi vicdanını sızlatmayacak mı? Sizin vicdanınız bizim için yanında pek parlak pek yeni görünüyor. Hiç kullanmadığınız için bu kadar parlak dmasın sakın!

Vicdan!

Öyle bir vicdanlı, öyle bir adaletli; insan yüzüne hasret, insan sesine, insan kahlakhasına hasret kırılmak için ceza yasaları çıkarıyor. Uygulattırıyor, uyguluyor--- Ve vicdanın tek karsılığı, tek avuklaması "Emir böyle geldi! ALIN!" diyor. Vicdan böyle konuşuyor.

Fatma yarımırda alındı. Ayvılıkların başladığı yerde özlem de başlıyor--- Sabah yatıp da uyanan herkesin ille daralı pörü Fatma'nın yatıpna taluluyor. Kimse bir şey söylemiyor, ama herkesin içinde aynı öpke, apızları bıcak çumyor--- Son günlerde herkes radyoyu daha ditekli dinliyor. Neden biliyor musunuz? Çünkü Fatma'nın telazıyonu yok, yanında konuşa bileceği kimse yok. Ona bir radyo panderdik. Tertütle ri seuyer. Biliyorurki radyo dinliyor. O dinliyor, bizde dinliyoruz--- İkimizde en kızıktı en hareketli yoldasımız "Fatma Abba nese liaynapımız di" diyor. "Bir avu gökyüzü" deyip Fatma'nın espirisiyle taluliyor bir yoldası. Ona iyeceklerini götürer yoldası "iyecek iye mi geri istiyorum" diyor bazen özlemin verdiği sevkiatle, bazen ayrıntılara duyduğu öpkeyle. Meltu buna not düşüyor bir yoldası diyor ki, "Artık (böpürtken uayı) umarlıyorum sana, bizim yareder biliyorsun!" Volta atıyor bir başkası gökyüzünde ki bulutlara bakıyor. Fatma'nın her gün "bale gökyüzünü arıdın size, nasıl iyi çalışmış mıyım" demesini düşünüyor. "İyi çalışmışın bu gün" diyor- Kardesi hep söylemeyi isteyip söyleyemediği cümleleri döküyor melutun satırlarına---

Ayrıntılar özlemleri büyütüyor. Özlemler konuşmayı---

Dünyada ve Ülkemizde DİRENİŞ TARİHİ

YÜRÜYÜŞÜMÜZ ZAFER YÜRÜYÜŞÜDÜR

Hapishaneler tarihi insanlık tarihi kadar eskidir denir. Doğrudur. Çünkü insanın insana alışmazlığı esareti doğurur. Tarih boyunca cesur-ler ve cesaretler ortaya çıkarak berf, taş duvarların arkasına zorla konulan insanlar olmuştur. Ancak insanlık onuru hiç bir zaman bu esareti, bu zinciri kabul etmemiş, başı dik bir biçimde başa çıkmıştır bu duvarlarla. Direnme hakkı insanın doğasında saklıdır. Ve her türlü saldırı direniş ayaklanmıştır.

Ülkemizdeki hapishanelerin taş duvarları da bu direnişlere şahit olmuştur. Osmanlı, nice yığıldı zindanlarına kaymış ama birak ettirememiştir. Osmanlı'nın zulmüne sessiz kalmayan efeler, seymenler dire kurmuşlar zindanlarda.

Aynı şekilde, cumhuriyet döneminde 1980 de bese kadar tutuklular silmiş, belki s belki bir obalar duvarlarla birleşmişlerdir. O ünlü '80 askeri cuntası artık duvarlarını hapishanelere kaymış. Toplumun tüm duyarlı kesiminin üzerinde paemiş, ezmiştir. Toplum durumunda, deyimden, hakaretlerden namussuzluklardan bahsetmeyecektir. Susacak, sinecek, cillecek ve durmeme düşünceler ortadan kalkacaktır. Can yakan, can alan, ağlatan, inleyen insanı m-sarlıktan çıkarır...

Hapishanelerde ise işkencenin hiçbir türlü yavaşlamaktadır. Başta askerî cuntası yerini görüldüdeki ekil ile idare bırakmıştır. Fakat yönetimde olan faşizmin kurumsallaşmış halidir. Hapishaneleri kışa ya gevinmeye gelmişlerdir. Başlarda kurumda olsa başarıları oldu- lar. Tek amaçları durmeme, demokrat, aydın, duyarlı kesimin beyin-lerini teslim almaktır. Önce hapishaneler kışaya düşecekler, sonra bütün uatır. Bu nedenle önce hapishanelere saldırıldı. Saldırımın adı Tek Tip Elbise oldu. Tutuklulara tek tip elbise giydirilerek beyinleri tek tiplendirilecekti. Saldırı bir işkenceydi ve durmeme buna karşı direneceklerdi.

İnsanlık onuruna sahip, ölkesini deürme bizim sorumluluğumuz
amış deürmeler, hapishaneyi değıstirmeye, demokrasii, sosyalizm
yalında ceskürünü ortaya koyup mücadele vermeye zıt iqtiller.
Onlar aqılık preui eylemi temelinde bir qok eylemde soldarıya
karşı, Aqılık preuinden ölüm, Onuursu geürülen eylemler zafer
kazanılara kadar silindii.

Serie: 1984

Yer: Metris ve Sağmaler Hapishaneleri / İSTANBUL

Deürmei Sol ve TIKB tutuksularından ölümle yabalar Metris'
in kbhne duvarlarını karşıladılar dilerleriyle. O duvarlar ki bu
yemlere bayur eğerde, deürmelerinden yazılan tarihle silindiler.
dır artık, Soldarınları ortadan kaldırsak pils ortaya çıkıyordur.

Bu pils ki sadece bedenlerden çıkıyordu. Tek cephaneye uardı
bu cephanede, o da ölümle yatırılan deürmei inadelerdi. O deürmei
Sol, bir TIKB tutusğı zaferi bedenleriyle getirdiler. Bu yarıyılı
74 pils silindii. Yarıyılı ki, hapishanelere dileriz tahumlarını
atan dört bedenih destansı yarıyılıydıdır. Yıllarca bu tahumlar
filizlerdi, güneşe karşı, çiçekte zati, kelle soldı demlere. Kelleleri
halkın bağrında sağlamıştı.

Serie 1996 olmuştur. Çok değıll en ilki yıl serisinde. İktidar
halkın üzerinde kuruldu başkuyı ve zulmü az buldu. Tekrar hapishane-
hanelere yandı. İktidara geçildi, uatırı satmanın soru yaktı eğer-
ki. Eskişehir de cezaevi zati altında bir tebeullük ağıldı. Ve
burun üzerine deürmei tutuksular ölüm Onuursu bağladılar,
Tutuksuların qoğu 1984 ölüm Onuursu dilerizini anlatan kitaptan
etiklenerek mücadelede katılmıyandı, '84' deli bayrakta eller
rindeli, kızıl bastı duvarındaki. Bu kez de zafer 69. günün
sonunda geldi. Ancak 12 canımızda ölüm silindi. . .

Yıllar geçiyordu ama hapishanelerde dileriz yelereği, mayayla
tahumıyla tebeullükünü konuyordu. Ne zaman ki İktidar ölkeyi satmış
iem pşar kundu. Ve önce hapishaneleri ele geçirmek istedi. O zaman
bu mayız ortaya çıkar ve en büyük pils harekete geçer.

2000 yılının ekim ayında, tarihe altın harflerle yazılacak
bir dileriz başladı hapishanelerde. Deürmei tutuksular zedatı yarısin
casına ölümle yabalar. Yarıyılı bayurca dileriz 20'44' in her saat
işkeresini getirdiler. Zorla müdahale, geçirmişini gelme, zorla yemek yem-
me, zihinselme pils.

Qoğu tek kiş bir buldu, tebeullük altındaki hanelerde. Qoğu bir
yoldas selamina hasret ölüm silindi. Bir kemi atış oldu; yandı yandı
kandırıldı. Ama dilermeleteri uşgeçmedi. İktidara ueriler tebeullük
"Deürmei Tutuksular Tealim Alınmaz" sloganı oldu.

5 yıldır süren destansı dilerimizde bu güne kadar 119 şehit uendile,
119 kez yandı yarıyılı. Ve biz 119 kez zaferi kazanmışımızda yemin ettik.

Bu pils tebeullüküne karşı dilerimizde mayasında Apo' ların dilerizi
vardır. '84' ten büyük elimizden hiç değılmediğimiz dileriz bayrakına
tağımızda deürmei ediyoruz. Apolar, Farklılar la yazıyor bugün. Apolar da
aldığımız pils zaferi yarıyılı. Yarıyılı dileriz zafer yarıyılı diler.

RÖPORTAJ:

1 MAYIS'TA BURSA'DA TUTUKLANAN

ARKADAŞLARIMIZ ANLATIYOR...

CANSUYU: Merhaba Arkadaşlar. Hepinizi cansuyu olarak kucaklıyorum, hoşgeldiniz!, diyoruz. Bursa'da 1 Mayıs'a katıldığımız için bu kükümsüz bir şekilde gözaltına alındınız ve tutuklandınız. Kendinizi kısaca tanıtarak bu süreci anlatabilir misiniz?

BURSA'DAN TUTUKLANANLAR: Bizler Bursa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üyesiyiz. Yasal bir miting olan 1 Mayıs İşçi ve Emekçi Bayramı'na katıldık. 1 Mayıs'a hoşku ve kitleselliğiyle damgasına vuran HÖC kortezindeydik. Hubutsuzluk daha miting alanına girmeden kendini gösterdi. Polis sancak ekibimizden dolayı bizi alana almayacağını belirtti. Tertip komitesi ile polis arasında geçen uzun diyaloglar tüm kitlelerin alana girmesini geciktirdi. Kitlemizin kararlılığı ve diğer devrimci yapıların sahiplenmesi sonucunda alana girildi. Sancak ekibi; disiplin ve hoşkusıyla halkın sempatisini topladı. Bunu hamedemeyen oligarşi 23 gün sonra ep zamanlı (!) bir operasyonla eulerimizden, işyerimizden 4 kişi göz altına alındık. Bursa'da son dönemde devrimciler arasındaki dayanışma ve hareketlenme oligarşiyi rahatsız etmişti. 1 Mayıs bunun son örneğiydi. Bizim gözaltına alınmamızdan sonra diğer devrimci yapılara operasyonlar devam etti.

1,5 gün süren gözaltı süresince psibolojik işkenceye maruz kaldık. A6'de oduğumuzu belirttiğimiz halde bize peker ve su verilmedi. Uzun süren tartışmalardan sonra alabildik. Ertesi gün savcılığa çıkarıldığımız zaman saldırı bize destek olmaya gelenlere karşı devam etti. Olayı görüntülemek isteyen "Yürüyüş" muhabirine polis saldırarak, gözaltına almaya çalıştı. 4 kişinin savcılıktan serbest bırakılmasından sonra, o gün çıkarıldığımız nöbetçi mahkemede "Yasadışı Örgüt ve Liderini" övücü propaganda yapma" iddiasıyla 10 kişi tutuklandı. Ve Bursa E tipi Mapishanesi'ne götürüldük.

Tutuklanmamız hukuksuzdu. Polisin elinde somut herhangi bir delil yoktu. Gözaltına alınmamız ve tutuklanmamız aylar önceden planlanan bir komplo oldu başından belliydi. Tutuklanmamıza karar veren hakim hiç birimizin yüzüne bile bakmadan tutuklama kararını verdi. Gözaltında polis sanki illegalite dedi insanları arıyormuş gibi aylardır takipte olduklarını, delil topladıklarını anlatıyorlardı. Oysaki gözaltına aldığı insanların hepsi kurum çalışanı, sürekli kurumlara girip çıkan insanlardı. Ama polis oligarşistlik tekdüze bir çalışma sonucu hepimiz hakkında teker teker bilgi toplamış (!)

CANSUYU: Sizinle birlikte aynı gerekçeyle tutuklanan üç arkadaşımız daha var. Onlar Bursa Özel Tip'te kalıyorlar. Onları Bursa'da bırakıp sizi buraya getirmelerinin mantığı nedir?

B-T : 3 erkek arkadaşımız Bursa'da kalırken, biz 2 gün Bursa'da kaldıktan sonra sevk edildik. Bursa hapishanesinde erkekler bölümünde siyasi tutsakların bulunduğu bölüm var. Ba-
yanlarda ise sadece adliler vardı. Sevk gerekçesi olarak bu göz-
terildi. Çünkü biz ilk gittiğimiz andan itibaren bimer tehlike ola-
rak görüldük. Erkek arkadaşlarımız adlilerden ayrı bir yere konul-
muşlar. Ayrıca bizden sonra tutuklanan ESP'liyle bir araya
gelmemizi engellemek için sabah 5'te bizi apar topar sevk etti-
ler. Cezaevinin bizden dolayı hareketlenmesinden çekinmişler.

CANSUYU: Bursa Hapishanesinden Gebze'ye yasadıklarımızla ilgili neler anlatabilirsiniz?

B-T : İradenizi kırma çabalarını Daha Bursa E Tipi'n-
den içeri girer girmez başladı. Kapıda işlemlerimiz yapılırken rüt-
besini bilmediğimiz bir asker bize sürekli liderimizin kim oldu-
ğunu, takımımızda sorumlu olup olmadığını, 4 Mayıs'a kimle katıldı-
ğımız, bir derneğe üye olup olmadığımız... gibi polisi aratma-
yan sorular sordu. Bu soruları cevaplamayacağımızı belirttik.
Hepimize ayrı yerlerde kalmamız için baskı yapıldı. Biz ısrarla
yedimizin beraber tutuklandığını ve beraber tutuklandığını
ve beraber kalmak istediğimizi belirttik. Buraya 3-4 yerleş-
tirildik. Cezaevi nöbetçi müdürü hepimizi tek tek odasına çağıra-
rak burada sorun istemediğini, görevlere gerekli saygıyı göster-
memizi istediğini söyledi. Taleplerimiz karşılandığı ve olumsuz bir
tutumla karşılaşmadığımız sürece sorun çıkaracak bir tavrimizin
olmadığını anlattık.

İlk sabah sayımında askeri latimaya kalkmamızı istendi.
Bizler siyasi tutsak olduğumuzu, bu askeri nizamın bizim düşüncelerimizi
teslim almaya yönelik olduğunu söyledik. Baş gardiyan bu
konuyla ilgili tutanak tutmakla tehdit etti. Daha sonra müdürün
odasına çağırıldık. Bizi yan yana iki hücreye adlilerin yanına koy-
muşlardı. Müdür arkadaşlarımızla bir araya gelmek isteyip is-
tince "Onlar sizinle kalmak istemiyor" diye yalan söyledi. Ar-
kadışlarımızı görmek istediğimizi söyleyince hepimizi bir araya ge-
tirdiler ve hemen ardından eşyalar taşındı, aynı hücreye konduk.
Bir arada kalmamız için zaten bir düzenleme yapıldığını gör-
dük. Müdürün bunu bize lütfetmiş gibi davranması da teslimat-
ma politibasının bir ürünüydü. Bakın biz size iyi muamele yapıyoruz,
istediğinizi yapıyoruz sizde bize zorluk çıkarmayın mesajını ve-
riyordu. Müdür sevk olunma ile ilgili bizimle konuştu. Yarın öbür gün
başka cezaevine gittiğinde örgütün kadroları içinde kalırsınız,
size örgüt avukatı da tutarlar, onlara kanmayın, daha ileriye git-
meyin dedi. Bu konuda söylediklerini ciddiye almayacağımızı hep-
imizin aklı başında karar verecek yetişkinler olduğumuzu söyle-
dik. Ayrıca Bursa'da bizim dışımızda bir siyasi tutsak daha
vardı. Bir ay önce Bursa'dan tutuklanan ESP'li bir arkadaş-
lıkta idareye bildirdik. Fakat onun bizleri etkileyeceğini düşün-
müyorlardı. Bu yüzden sizi kesinlikle onun yanına vermeyece-
ğiz dediler. Bu sırada müdürün tedirginliği dikbat geticiydi.
Sınava girmesi gereken arkadaşlarımızı final sınavlarına götür-
eceklerini söylediler. Ancak okul yönetimi "jandarma eşliğinde
ve elleri kelepçeli okula gelmemizin okulun imajını sarsacak"

• gerekçesiyle son sınıfta olan ve final sınavlarına girmesi gereken arkadaşlarımızın talebini kabul etmedi. (Bu okulun içinde normelde jandarma istediği gibi gelir, öğrencileri kafaga göz yaparak göz altına alır, bu okulun imajını bozamaz ama.)

Bursa'daki 4. günümüzün sabahında güneş doğmadan kaldırıldık. "Mahkemeniz var. İstanbul'a gidiyorsunuz" denildi. Neden sa bahin bu saatinde kaldırılıp apar-topar götürüldüğümüzü sordüğümüzde "emir böyle" cevabını aldık. Ellerimize kelepçeli bir halde ring aracına bindirildik. Yolda tuvalet, yiyecek vs ihtiyaçlarımız karşılanmadı. İstanbul Pazarcıbaşı Hapishane'sine götürüldük. Burada da irade ve tecrit politikasıyla karşılaştık. Bizi karantina bölümü denen dar, havasız ve lağım kapaklarının olduğu bir yere koydular. Astım hastası bir arkadaşımızın olması ve bulunduğumuz yerin soğuk koşullarının elverişsizliğini dile getirdik. Üstelik havalandırmanın kapısı kapalı tutuluyordu. Gardiyanlardan kapıyı açmalarını istedik ama bu yönde emir aldıklarını, kapıyı açamayacaklarını söylediler. Savcı bizim kapımızın kapalı tutulmasını ve bizim diğer adlilerle karşılaştırılmamamızı söylemiş. Adliler rahatsız olurlarmış(!) Oysa biz üst katlardaki adlilerle konuştuğumuzda böyle bir rahatsızlık olmadığını söylediler. Yani savcubize tecrit etmek için böyle bir bahane yarattığını anladık. Karantina da bizim dışımızda hirsizlikten yorgılanan bir kaç kişi daha vardı. Müdürle konuşmamız ve ısrarımız sonucunda havalandırma kapısını açtılar, banyo ve temel ihtiyaçlarımızı karşıladık. Bir kaç gün sonra sevkimizin geldiğini söylediler. Ve bizi apar-topar Gebze'ye getirdiler.

Consuyu : Gebze'ye getirildiniz. Hücreye konulduğunuzda yaşadığınız duygu ve düşünceleriniz neler oldu?

B.T : Zinet A-10 hücremine konulduk. Sizin yanınıza geçmeyi istediğimizde "tamam şimdilik buraya koyulun sonra düzeltmeleri yapacağız" dediler. Bize öyle bir izlenim bıraktılar. Bir an önce yanınıza gelmeyi düşünüyorduk. Sürekli diğer taraflardan bir ses beltiyorduk. Acaba neredeler, yanda kim var? Karşıda kim var? Etrafı tanımaya çalışıyorduk. Cezaevi müdürüyle yanınıza getirilmek için konuştuğumuzda onladı ki bizi sizin yanınıza getirmek gibi bir niyetleri yokmuş. Sonra savcı ile görüşmek için dilekçe yazdık, bu defa da aileleri kullanmaya çalıştılar, onlar böyle istediği için biz sizi ayrı koyduk, dediler. Sonuç itibarıyla üç haftadır savcıyla görüşmek istiyoruz ancak bir sonuç alamadık. Bizi ayırmak, ayrı tutabilmek için bilinçli bir çaba var, burada örgütlülüğü engellemeye çalışıyor, tecrit içinde tecrit yazatıyorlar.

Consuyu : Tecrit dışarda da az çok biliniyor. Ancak yazmak, yazarak tanımak farklıdır. Burada size uygulanan tecriti Consuyu okurlarına anlatırmısınız?

B.T : Buraya getirildiğimizde kendi dava tutanaklarımızla aynı yerde kalacağımızı sanıyorduk. Oysa bizi en dış hücreye ve kaldı yoldaşlarımızdan uzğa koydular. Müdürle ısrarla başka hücreye geçmek istediğimizi söyledik ama hala kabul etmedi. Karşı blokta kalan yoldaşlarımızla bağırarak konuşmaya çalıştık. Önce kulna tepki gösterdiler, iletizimimizi engellemeye çalıştılar. Biz de yanyana olmadığımız sürece bu şekilde konuşmaya devam ede-

çöğümüzi söyledik. Zaten daha gelir gelmez yan hücrelerden bize ihtiyaçlarımızı yollamaya başladılar. Tecrübün kırıldığı, insanlara ne kadar weak olursa olsun, paylaşımın, dostluğun her zaman hayata geçirilebileceğini öğrendik. Daha sonra sizin de dilekçeyi emanetteki eşyaları göndermeniz, TV, buzdolabı vb ile burası iyice pentlendi. Toplarla duvarları yıkıp geldiniz buraya. Birlikte yaptığımız radyo programları, söylediğimiz türküler zülmü parça parça ediyor. Bir keresinde bir radyo programımıza müdahale ettiler. Önce gardiyan bağırarak "kesin sesinizi" dedi. Daha sonra hocremize gelerek "türkülerini kesin, yeni tck'ya göre türküyü söyleyemezsiniz" dediler. Cevap tom hücrelerden türkü ve morsk olarak geldi. Sizinle ve diğer hücrelerle programı devam ettirmemizle, birlikte hareket etmenin güç olduğunu, güç olduğunu anlattı bize. Aynı zamanda devrimci dayanışmanında güzel bir örneği yazandı.

Buraya ilk getirildiğimiz gün yeni tck'yı protesto etmek için yapılan AG'ye katıldık. Daha gelmeden önce aylık grevi haberini almıştık. İdare bizim hemen bu eyleme katılmamıza şaşırdı. Ne çabuk duyduunuz, diye sordular. Aynı yerlerde olsakta örgütlü hareket etmek bizim ilkemizdir, biz de ilkelerimize uygun yazarız dedik.

24 Haziran Cuma günü aylık hücre aramasından sonra boranımız Fatma Aba'yı kaçırp hastahaneye götürdüler. Slogan seslerinden bir şey olduğunu onladık. Ve nazgala kostuk. Biraz ileride yoldaşlarımıza saldırmışlar, biz ne olduğunu göremiyoruz, bu düzene öfkemizi, kinimizi, daha da keskinleştirdi. Tepkimizi kapı dövmeye, slogan atma ve karavana almama şeklinde ortaya koyduk. Yani yarıya kaymayarak örgütlü gücümüzü kırmak, yoldaşlarımızla sohbet etmemizi engellemek istemişlerdi. Böyle yaparak "daha yolun başındalar" diye tanımladığı, bizi düşüncele- rimizden soyutlayacaklardı. Bir düşünün süretili karşılıklı konuşuyoruz, sesleniyoruz, yan tarafımızdaki hücrelerle konuşuyoruz. Ama birbirimizin yüzünü göremiyorsunuz. Ziyaret günleri ol- masa kimsenin yüzünü göremiyorsunuz. Ziyaret günleri dışarıda- ki ailelerden çok bizim için ziyaret oluyor. Revir, karavana- qılarma, avukat, hangi fırsatı bulursak aynı koşulları Paylaş- tığımız tutuklarla görüşmeye çalışıyoruz. Nazgaldan bir el tutma, bir ses çok önemli oluyor. Saldığımız insanlarla birara- da olmanın değerini anlıyoruz.

Consuyu: Yeni tck ve cik'le tecrübü içinde ve dışarda ağır- laştırılıyor. Bununla birlikte dışarda provakasyonlar devam ed-iyor. Provakasyonlar üzerine neler söyleyeceksiniz? Son günler- de özellikle üniversitelere donatı saldırılar arttı...

B.T.: Evet faşist devletin 80'den itibaren özellikle genç- lige yönelik bir saldırısı var zaten. Nitelikli ülkemiz devrimci hareketinin önder kadrosu üniversite gençliği içinden yetişip gençliğe yol gösterici olmuştur. Yıllardır öğrenci genetik so- ruşturmalarla, cezalarla, baskılarla yıldırımaya çalışılmıştır. Yeni gelmiş faşist devlet kendi eliyle, yeni geldiğinde ün- versitedeki işbirlikçileriyle öğrencileri katletmiştir. Son sül- repte yine bir çok üniversite de soruşturma ve ceza terbiyesiyle

Öğrencileri yıldırıma galmaktadır. Buda yetmemiş devrimci-demokrat öğrencilere yönelik linq girişimlerinde de kaçınılmamaktadır. En son OTCA'de yaşanan saldırıda linq girişimcisinin kameralarla tespit edilmiş olmasına karşın hiçbir şey yapılmamıştır. Gayet olağan ve meşru bir durummuş gibi buna göz yumulmuştur. Bu rahatlık ilenki günlerde kendini gösterir. Ve bir bıçaklama saldırısı olur. Bütün haber bültenlerinde bıçaklayan gösterilmesine rağmen, qözelümü on gün süre ile tatil etmekte bulmuştur. Ancak qözelim bu değildir. Bu öğrencilerin eğitim hakkının gasp edilmesidir. Provakatorlerin ve işbirlikailerin cezalandırılması gerekir. Ancak faşist devletin yasaları yalnızca devrimci-demokrat öğrencilere ve halka yönelik işlenmektedir. Faşist devlet ne şekilde olursa olsun, hak ve özgürlük mücadelesini engellemeye galmaktadır. Bunu yapmak için halkı katletmekte. Sabınca görmez. Son süreçte Bursa'da yaşanan tutuklamalarda yine bir çok arkadaş öğrencidir. Tutuklamalarda bir çok öğrencinin final sınavlarının başladığı tarihe denk getirilmiştir. Faşist devlet öğrenci gençliği sindirebilmek için her türlü hukaksualluğa başvurmuştadır. Üniversitelerin şehir merkezini kilometrelerce ötesine kurulması da territ politikasının bir parçası değil midir? Zaten öğrenci gençlik yıllardır halkın, işçi ve emekçi sınıfın mücadelesinden uzak tutulmaya galmıştır. Bu nedenle de Bursa'da yaşanan 1 Mayıs'ın çozkusu oligarşiyi rahatsız etti. Bütün hukaksualluğunu qözelim övünürsenedi. Ancak faşist devletin tüm qabaları sonuçsuz kalmıştır ve kalacaktır. Gerçek öğrenci olsun gerek işçi-köylü, memur olsun tüm sorunlar ortaktır. Hepsinin kaynağı aynıdır. Çünkü oligarşi kendinden olmayan herkese düşmandır. Kıvırcası tüm halka düşmandır.

Consuyu : Provakasyonlar ve saldırılar karşısında sizin bir qöpriniz, mesajınız var mı?

B.T. : Polis-yargı işbirliğine son verilsin. Provakasyonlarla halk kışkırtılmakta, devrimcilerle yönelik saldırılar artmaktadır. Devlet bu politikalarla devrimcileri sindirmek, tehdit olarak gördüğü devrimci mücadeleyi kırmak istemektedir. Bunun örneğini son dönemde tutuklamalarla bir kez daha gördük. Hapishanelerde de durum aynıdır. Devrimci tutuklulara zorla müdahale de bulunup, tüm haklar gasp edilmektedir. Bizler devrimci tutukluların asla teslimi alınamayacağını belirtmek istiyoruz. Territ politikalarını 5 yıldır süren direnişimizle kıracağız.

Consuyu : Teşekkür ediyor hepimizi ayrı ayrı Faruk'unuzun sıcaklığıyla kucaklıyoruz.

" Cellat yatağında uyandı bir gece

Tanrım dedi; "Bu ne zor bilmece"

"Öldükçe çoğalıyor adamlar

Oysa ben tükenmekteyim

"Öldürdükçe "

TCK, CMK, CİK

1 Nisan'da yürürlüğe girmesi ertelenen TCK 1 Haziran'da yürürlüğe girdi. TCK, Bazı kesimlerin itirazları, eleştirileri üzerine düzenlene yapılması için ertelenmişti. Ama yasaların gelişmelere ve sonuca baktığımızda TCK'nın hukukçular, basın vb. tarafından eleştirilen eksik olan pek çok yarı yarıya olduğu gibi değişiklik yapılmadan yasalaştı.

Özellikle basın kendilerine yönelik bütünsel eleştiriler cezalarının ağır olduğunu, haber alma ve haber yapma özgürlüğünün engellendiğini söylemişti. Bunun üzerine de ertelenme süresinde basın temsil eden kişiler ve hukukçular ile birkaç toplantı yapıldı. Ancak bu toplantılar da görüntüde kaldı. Neticede birşey elde edilmedi. Aynı yasa, maddeler yürürlüğe girdi. Erteleme süresinde halkın lehine olan, eleştirilen yarıdan değil, ancak AB kriterlerine uymayan eksik olan maddeler düzeltilip demokratik bir yasa görüntüsü verilmeye çalışıldı. Ertelemenin altında yatan esas nedenlerden biri bu olmasına rağmen, bu fasist yasaları yapanlar halkı kandırmak için de göstermelik bir iki toplantı yaptılar. Basın ve hukukçular ile yapılan toplantı bundan ibarettir.

Bütün bir halkı uygulamak olan bu yasalar halkın hiçbir kesiminin söz-karar hakkı olmadan yapılıyor. En başından incelendiğinde zaten bu yasaların halkın yaşamını kedy-laştırılmak için değil, egemen sınıfların yaşamını, iktidarının sağlama alınması için yapıldığı anlaşılır. Bunun anlaşılması için öyle çok uzaklara gitmeye gerek yok. Herkesin görebileceği son gelişmelere baktığımızda çıkan yasaların amacını anlayabilmiz.

Mesela; TCK, CİK... 'in meclisten geçmesi TV'den izledik. O mecliste 70 milyon insanın yaşamı ile ilgili kararlar alındı. Ama bu kararları aklımıza baktığımızda 30-40 kişiyi geçmezler. Tabii burada mesele sadece sayıların azlığı değil. O insanlar halkın iradesini ne kadar temsil ediyor, alınan kararların, çıkarılan yasaların ne kadar halka hizmet ediyor? Bu soruların cevabı ortada acıktır eslında.

Mecliste yasaları çıkarılanın sayısı 450'de olsa-ontar sonuata burjuvazinin çıkarlarını korumak adına oradalar. Seçim oyunu ile o buldukları koltuklara otmuşlardır. Ama oylarını aldıkları halkı temsil edemezler orada. Bu yıllardır bildiğimiz bir gerçektir. Kendi sınıflarının egemenlerin iktidarını korumak için yasa çıkarıp düzenleme yapabiliyorlar. Enson örneklerinden biri de 1 Haziran da yarıtozge giren Taz, Çik, emk... dir.

Yasaların ayrıntısına baktığımızda da görebiliyoruz. Anayasada yer alan kısımlı hak ve özgürlükleri bu yasalarla yok edilmekte engellenmektedir.

Anayasanın 17. maddesi:

"Herkes yasağa maddi ve manevi varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahiptir. Tıbbi zorunluluklar ve karında yazılı haller dışında vücut bütünlüğüne dokunulamaz, izzatı olmadan bilimsel ve tıbbi deneylere tabi tutulamaz.

Kimseye istence ve ezilme yapılmaz, kimse insan haysiyetiyle bağdaşmayan bir cezaya veya muameleye tabi tutulamaz." der.

Evet yasa böyle der ancak onlar kendi yasalarına bile uymazlar. İstenceleri, katliamları mesmulaştırırken daha da yetmezse bunları çıkardıkları kanunlarla garanti altına alırlar. Ve böylelikle zulmilerini yasalastırırlar.

"Herkes habertleşme hürriyetine sahiptir" md. 22

"Herkes düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir. Her ne sebep ve amaçla dursa olsun kimse düşünce ve kanaatlerini açıklanmaya zorlanamaz düşünce ve kanaatleri sebebiyle tutulamaz suçlanamaz." md. 25

"Herkes düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkına sahiptir." md. 26

"Basın hürdür, sansür edilemez." md. 28

Bu maddeler anayasada yer alan kısımlı hak ve hürriyetlerinden bazılarıdır. Anayasa bizlere bu hakları vermiştir. Ancak yazımızın başında da belirttiğimiz gibi egemen sınıflar kendi çıkarlarına bulun-duğunda, iktidarlarını tehlikede hissettikleri anda yeni kanunlar çıkararak bu haklarımızı engelle-mektedirler.

19 Aralık 2000 hapishaneler katliamında manla- rın yasağa hakki hiçe sayılarak 28 tutuklu kat- ledilmiş gözence insan istencelere maruz kalmıştır.

Anayasa basın sansür edilemez diye ama Taz'ya baktığımızda basına bir çok konuda sansür getiril-miştir ve uygulanmış fakat de ağır cezalar veril-mektedir.

Mesela, soruşturma kovuşturma euresinde krizlerin suç- lu olarak dengelenmelerini saflayacak şekilde görüntüle-

ının yayımlanması 6 aydan 2 yıla kadar ceza gerektiriyor. Yani kamuoyunun bildiği bir kızı için soruşturma açılmıyorsa habere birlikte okusunun resmî yayımlanması sorun olacak.

Herkesin bildiği bir haberi bile yapamayacaksa basınımız nerede bu basın özgürlüğü?

'Anayasa kısmın yaşam hakkı' olduğunu söyler ancak ÇİK 82. maddesi hükümlerinin kendisine verilecek yiyecek ve içecekleri reddetmesi durumunda öncelikle bunun sonuçları hakkında bilgilendirileceği bundan sonra alınması durumunda ise kurum hekimince belirlenen rejime göre beslemelerine başlanacağını, bu hesaplardan hayatı tehlikeye girdiği veya bilmemizin bulunduğu hekim tarafından belirlenenler hakkında isteklerin bakılmaksızın muayene tedavi ve beslenme gibi tedbirlerin alınacağını hükme bağlanmaktadır. (mad. 82)

Beslenme bu kanunla böyle hükme bağlanmıştır ancak bu hukukta doğru bir karar değildir. Çünkü herkesin kendi geleceğini belirleme hakkı vardır. ve aynı zamanda bu bir dirime biçimdir. insanların dirime hakkı vardır. Ancak bu madde dirime hakkına yapılan bir saldırıdır.

Evet bir hukukun değiliz ama yasalarla en doğal haklarımıza yapılan bu saldırıları görebiliyoruz. Egemen sınıflar çıkardıkları bu yasalarla haklarımızı gaspetmekte, zulümlerini yasalar ile meşrulaştırmaktadırlar. Ama onların zulümlerini yasalarla güvence altına almaları yasanın görevleri değil. değiştiriyor.

Doğal da olsa, ağır mürşebet almış birinin tek kişilik hücreye konulması, 15 günde bir 10 dakika güneşe çıkabilmesi ve günde bir saat havalandırmaya çıkarılması, yapılan zulüm olmaktan çıkarmaz. Betirilen bu uygulamanın adı insanı öldürmeden diri diri beton mezar koymaktır.

Örneğin yasalar bir insanın isteği dışında ve hakim kararı olmadan eu-üst araması yapılmaz denir. Ama yeni yasa aynı zamanda gerekli görüldüğünde hakim kararı olmadan polisleri yetkisini kullanacağını da söylüyor. Hapishanelerde de her ay düzenli aylık aramaların yapılacağı yasa ile belirlenmiştir ama aynı yassa da gerekli görüldüğünde ihtiyaç olduğu zaman her pishane idaresi, personel ve askeri de aylık arama dışında arama yapabileceğini söylüyor. Ancak gerekli görülme halleri açıklanmamış. Peki o zaman bu aramanın gerekliliği nasıl belli olacak. Canı silinen hücreye girip arama yapmak! Hen kendi deretinde öbür insanları, hen de deretimsiz habirseym bile girmediği hücreleri arayacak ki bu aramaların nasıl istenceye dönüştürüldüğü bilinen bir gerçektir. Arama adı altında girilip her yer tarama edilir, insanlar dövülür, çaplanır, insanlar keşirilir, kantinden alınan eşyalar bile tahrip edilir. Aramalar böyledir ve yapılan istenceler yasalarla garanti altı-

ına alıp, işkence yaptılar korunmaktadır.

Bu yazdiklarımız tecrit altında yasayan tutukluların ya-
şadığı, emeklerinden birkaç tanesidir sadece. Bu yasaletin
birde tüm halka uygulanması kısmi vardır.

Toplumun her kesmine tüm meslek gruplarına getirilen
uygulamalardır bunlar ve basın ile ilgili olan kısmına
yazımızın başında da değinmiştik. Ve bu yasaletler uygu-
landıkça nasıl bir zulüm olduğunu herkes bizzat
pratikte de görecektir.

Yeni 1 Ekim'de yarınlığa geçen TCK, CİK - -
ub. tüm halkı yıldırmağa teslim almaya yönelik
saldırının yasaletleridir.

Ancak onlar saldırılarını ne kadar yasaletirlerse de
bu gerçeğin üzerini kapatmaz. Hiçbir yasalet konun
bu zulmü mesrulaştıramaz. Hangi konun 5 yıldır 25-
ren yarıyılmıştır, verilen 120 canımızı galeyebilir.
Dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir yasalet konun, zulümler
zalımler karşısında direnenleri unutturamaz ve onla-
rı halkı göstermez.

Yasaletler konun da zulüm yine zulümdür.

Maviye Sevdalı Yüreklər

Sevdayı dost sabahlarda
Kucakladık bir dağlarda
Uyuda türkülər qalibek
Özpürlüpe kardestepe

Gün bitiyordu. Saatler gece yarısına dövrü itirdiyordu. Ormanın ve
geceğin karanlığını büyüte bir pürüttü yırttı bir andın. Bombalar dığ-
tı birbiri ardına. Bomba seslerine taralı sesteri karıştı. Uruyan,
uruyan, uruyordu dərman. Telu bir canlı kalmasın diye elinde a-
vacunda ne varsa lullanıyordu. Susun istiyer; insanları dağları se-
hirlər, ağaclar, imallər...
Kendine karşı ne varsa yok etmək için azgınca saldırıyordu.

Düsen her bombayla paramparca oldu bedenler. Etlərindən ho-
pan parçalar saçıldı etrafa. Cansız bedenlerden akan kan sub-
di toprağı. Sızdı toprağın ta derinliklərinə... O topraklar ki kə-
kərə sulanmıştı kənlə. O topraklar ki kənlərə sulanmıştı kənlə.
O topraklar ki tanırdı, bitirdi kendisi uğruna düşenləri...

Dağdakı ayın sabahında
Adımların patitək yolu
Alnımı yalıyor mese kokulu rüzgər
Həsədə eriyər toprağımız

17 can düstü toprağa Haziran'ın 16'sında. Dersim'in kulla-
ğında Mercan Vadisi və Munzur dağlarının da. 17 can... Genə de
vardı aralarında, yıllarını kənpaya adanmışlarda. Kadını ertəkfiy-
le aynı sevdə uğruna cərpıyordu yürekləri.

Maviye sevdalı yüreğımız
Bir də kəkək kolusuna
Sitah aattik bir dastlarla
Hep birlikte altıncağa.

Parçalanmış bedenləri Dersim dağlarının kolusuna karış-
tı. Dörek cərpıntıları bomba və kursun sesterini bastırdı, pö-
ğü kəpladı...

* * *

16-18 Haziran 2005 tarihinde Dersim'in Duşuk ilçesi
Mercan Vadisi ve Munzur dağları bölgesinde bir katliam ya-
sandı. Maoist Komünist Parti (MKP) önder kadro ve savaş-
çularından Cemal Kalmalı, Aydın Hanbayat, Cafer Cengiz,
Ali Rıza Sabur, Kenan Galıcı, Olan Ünsal, Berna Saygılı Ü-
nsal, Alaattin Atas, Öküz Karaoğlu, Taylan Yıldız, İbrahim
Ölçeniz, Binali Güter, Rursun Turpüt, Ernaz Yalçın, Ahmet + Per-

taş, Cağdas Can ve Ersm Kantar katledildi.

Ülkemizde yaşanan ilk katliam değildir elbette. Olup-berisi var olduğundan itibaren haklılara ve devrimcilere karşı bir savaş içindeydi. Kendi varlığını, saltanatını sürdürmek için, kendisine karşı olan herkesi, her sesi, her düşüncüyü yok etmek ister. Ve bunun içinde faşizmle en kanlı yöntemleri kullanırlar. Hocaları emperyalıdır. Emperyalıların ötekilerini yine onlardan öğrendikleriyle yene getirirler, getirdiler.-.

Anadolu topraklarında sayısız katliam yaşandı bu güne dek. Onyıldadır ülkemizin dağlarında, şehirlerinde, fabrikalarında, okullarında, hapishanelerinde kanımız akıtıldı.

Bu ülkenin her mitiminde devrimci bir kanı vardır. Akın kanımızla sulandı vatan toprağı. Bu yüzden ki bu kadar bereketlidir. Bu yüzden ki düşen bir can yeni bir umut olur yerer, bay verir.

Gelecek güzel günleri yaratmak için dövülen her damla kan yatağını bulur. Geleceği yaratma umudu halukun bağrındadır. Katliamla iktidareyle baskı ve yasalarda da bu umut nesil dizebilir ne de yoke edilebilir.

Nitelik katledilen devrimci bir cenazelerini omurlayan devrimci hep bir ağızdan haykurdular öfkelerini. Bayraklara sarılan tabutlar, kan deryasını simgeleyen kızıl bayraklarla upurlandı. Katlederek devrimciyi yoke etmek isteyen oligarşiye bu ülke topraklarında devrim yürüyüşünün asla durmama çağı bir kez daha gösterildi.

Zafere dek daha yüzlerce canımızı da verecek kızıl bayraklarımız ülkemiz semalarının doruklarında, dalgaları mayaya devam edecek.

KÖYÜNÜN YİĞİDİ Süleyman

⇒ 9 Haziran 1997 - SÜLEYMAN ÖRS

Haziran'ın sıcaklığı var. Tao tepede güneş parlıyor. İstanbul şehri'nin bir yerinde -ki bağrında, tabanca kurşunları boşalıyor bir gencin üstüne. Yiğit delikanlı Süleyman Örs, bir Haziran günü umudun adını yazmaya başlıyor duvara kanyık. Ama tamamlayamıyor. Onu henüz uğurlamadan, yarı yoldaşı, yarım kolmuş yazının son harflerini... Elinde bir tek silahlı olan Süleyman'a helikopteler eşliğinde onbeş silahlı katil yöneliyor. Sonunda bir kömürlikte silip atıyorlar.

Üniversiteler kapanmış, Anadolu'dan gelen öğrenciler evlerine dönmek üzere yola koyulmuşlardır. Tatil yapma imkanı olanlar tatil yapacak, galmaları gerekenler galmışlardır. Birde mücadele etmek isteyenler var, onlar his bir yere gitmeyecekler. İstanbul'da kalacak, mücadelesi büyütme için galmışlardır.

Morgan örneğinde severleri Süleyman'ı bekliyorlardı. Süleyman Sivestli'ydin. Sivestli'ki köyünün mezarına gönülecekti. Morgan örneğindeki otobüsün içine, sendasını seçenler sırayla koltuklara oturdular. Otobüs koyuldu yola. Uzun bir yol, saatlerce sürecekti bir yolculuk. Uzaktan'da olsa camın ardından da olsa görülecek gök yer var. Duyulacak gök ses var. Sabah güneşi doğarken heröz sesleri duyulacak yol kenarlarından. Ankada tabut içinde Süleyman'ın cansız bedeni. Elinde silahlı döküş, sendasının yolunda.

Sevda aynı sevdedir yörenimizin içinden geçen. Kim daha çok ister yarın kavuşmayı, odur geçen önce.

Yokluk süreni. Uykuya dalmış bederler, Soluklar duyuluyor sadece. Bir kişi soluk almıyor. O nefesini vermiş diğerlerine. Yolun uzunluğunda bir sebebi var elbet.

Otobüs ilerliyor. Üniversite öğrencileri koltuklarında diken üstündeler adeta. Arkada yatıyor bir halk kütüphanesi. Onun sen yolculuğuna taşınmış görevi var önünde, ellerinin arasında...

Uykuya dalmışlar. Güneş doğmuş Kürdistan dağlarının üzerine. Sivas dağları, ışıyor, serin rüzgarlarla. Otobüsteki bayan uyandırıyor, arkadaşlarını:

"Uyanın arkadaşlar bakın Sivas dağları, dağlarımızı bakın! Bakıyorlar uykulu gözlerle yol boyunca. Birden gözlerine çarpıyor. Kırmızı bir tepenin üzerine taşlarla yazılmış bir yazı "Şehitler ölmez, Vatan Bölünmez"...

Arkada Süleyman, dışarıda bir yazı. Arkadaşını kaybetmenin acısı kopuyor o an gers kız. Köyün girişinde bir kumlek sorma rakencesi. Korku salmış anasları. Kimlikler alınıyor, teker teker. Bir süre güneş altında bekliyorlar. Süleyman otobüste. Bekliyor o da. Bir an önce yerine gitmek istiyor. Şehitlerin için yazmış kara toprağa kavuşmak istiyor.

Eve varılıyor. Kapıda annesi ve köy kadınları... Hepsi siyahları biniyor, başlarında siyah paçalar. Hepsi yaşlı. Köyde gers kalmamış, hepsi ya kütüphane kavgasında, ya mezarlıkta yada yaşamın içinde kaybolmuş. Köyün girişinde geliyor evine. Yaşlı kadınların kınalı beyaz saçları alınlarından taşmış. Kapanıyorlar Süleyman'ın keferlemiş bederinin üzerine. Yüzü acılmış. Bir gers kız; üniversite eğitimini, geleceğini, aile bağlarını, geçmişini koymuş bir kenara gözleri Süleyman'da takılı kalmış.

Tutamıyor göz yaşlarını. döküyor toprak evin zeminine. Eve giriyor. Süleyman'ın ablasının ağzından işinde ilk söz "kardesim öldü."

Süleyman örs halkının kütüphanesi için kavgaya çıktı, kavgalardı. Ölümsüzlük imajına o da katıldı onurlu.

Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

- SİBEL YALGIN DESTANI -

Daha 18'inde ömrünün baharında
Ölüm daha çok uzak yastına
Umut onunla, sevinç onunla, gelecekle onunla
Yüceselmiş diye erdemini bayrağı semalarında
18'inde ömrünün baharında
Yüreğine doldurup umudu düştü hasretinin ardına
Erken büyüyor aoculuklarımız
16 yaşında direnişçi 18'inde bir kağınaman
Öyle bitge, öyle insan
Gözlerinde gökyüzünün yedi rengi
Uyanıyor ~~bir~~ Haziran sabahında İstanbul
Uyanıyor Gazi, uyanıyor Armutlu,
Ölümeydanı uyanıyor
Ertan dönüyor, vairoslardan alıyor hayat
Taze bir bahar havası sokaklarda
Uyanıyor İstanbul
Ftencecik bir lüzün
Sibel'in zaifer sloganlarıyla,
Bu haykırış, bu slogan, bu ses
Tanıyor bu sesi insanlık, tomlere yel öncesinden
Anadolu köylerinden tanıyor,
Baba İshak'tan, Demirci Kawa'dan, Bedrettin'den tanıyor
Pir Sultan'ın sesi bu yüzyıllar öncesinden bu güne uzanan.
Bir ana nasıl korursa yavrularını kötülüklerden
Bir güvercin nasıl arpınırsa yavruları için
Öyle koruyor yoldaşlarını
Onun mayasın da vefa var, özveri var
Tereddütsüz kendini feda etmeli var
O feda kuzayının avladı
Kau kez geyrde ateş uemberinden
Kau kez sinadı yüreğini
Öyle aldı bu yüke omuzlarına
Eteri uebiliyor vurusa vurusa
Eccellendular sinalanmış yolu boyunca
Arceklerini sokaklar o vurustukca

Etözler aralamış perdeleri, gir içeri diyor gözler
burası siper burası vatan sana.

Sirtından sıvazlıyorlar Sibel'i

Etözlerimizden bir damla yas olup akıyorlar

Dört mevsime yedi itlime sorduklarımız

Canımızdan aklı sevdiğimiziz

Kulafına eğitiyorlar ve "sor bunların hesabını" diyorlar.

Bir vakit orman kuytululuklarına atılmıyor,

Dipsiz kuyulara salınmanın, ahlaksızlıkların, namussuzlukların
sor bunların hesabını.

Mahmaya kaptırılan kol için sor

üzerine kursun yapan bedenler için...

Güvü veriyorlar, damarlarına taze kan oluyorlar,
akacaklarını bile bile.

- "Teslim Olun!"

- "Asıl siz teslim olun!"

Biz hiç teslim olmadık ki

Pir Sultan teslim olmadı ki Hızır Paşa'ya

Mahir teslim olmadı ki

Bedrettin bir kez bile el pençe divan durmadı ki

Seyit Rıza dar ağacında kendisi celili ya ipini

Çiftelavuzlar'da, bapalar'da

narlı narlı dalgalanan bayrağımız

Sabotajımız, Niyanterimiz hiç teslim olmadı ki

Yazmaz tarih kitapları,

baş efdiğimizi zulmün önünde

Ölümüne yarın hasret bir sevdağı gibi sarılıp

Öylece ölümlerde baş efmeyiz yine de zulmün önünde

Ey evladını yitirmiş analar

Ey safak söküğünde yola dizilip

Frece kendü sehalalarında uamurra toza bulanlar

Alından akan terle toprağı işleyenler

Bir dilim ekmek için gün doğumuyla gün batımını

kör karanlık mahzenlerde yitirenler, ey işçiler

Etözü kuzayın renkleriymiş ölesine

tamamlayanlar birbirlerini

Anadoluya can katanlar, Halklarımız

Öpün koklayın hasret ile

Vatan diye kuzaklayın şimdi o güten fotoğrafı

SİBEL'i! —

rtur

Gebze Kapışhanesi
Halkın Sesi Dergisi

Bir yanın hep yangın yeri
bir yanın hançer yarası
bir yanın hep insan zeli
bir yanın
zulüm kalesi oldu.

Gün oldu.
dağların taşların isyana durdu.
Gün oldu
her yanın ölüm deriyası
Anadolu'm

Hüseyin Çukurluöz

Halkın
Yazarı

Hüseyin Çukurluöz Efsanelerden Destanlara

"El ele yürüdüler
ateş çemberinin ortasındaki yoldan
Girdiler ateşin iaine
ateşi ialarına aektiler

Ateş bağına bastı iki yığıdı
iki candılar,
tek beden oldular ateşin iainde.

Öbeğin ortasındaki boşluğa oturdu Bekir
Faşizmin karşısında baseğmeyen
diz çökmeyen Hüseyin
yoldaşının yanına diz kıldı. " (Efsanelerden Destan)
sayfa: 146-147

Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu ile birlikte destanımızın 113. ve 114. şehitleri oldular. Sincan F Tipi Hapishanesi'nde yürüyüşlerinin 249. gününde 22 Temmuz sabahı omuz omuza ölüm sözleştiler.

Hüseyin, 27 yıldır bu kavranın içerisinde yer alan bir devrimciydi. 27 yıl bık madır, yorulmadan devrimin ve sosyalizmin işığını taşıdı halkına. Umut oldu, umudu büyüttü.

Qorum'da 24 Nisan 1962'de doğdu. Türk Alevi yoksul bir ailenin yedi çocuğundan biriydi. 1976'te henüz 13 yaşındayken çalışmak için Ankara'ya geldi. Geceim siktısı onun küçük yaşına bakmadan omuzlarına binmişti. Ankara'da çalışırken kaldığı beker evlerinde Bedii Cengizle tanıştı. Bu tanışmayı "benim yaşamımda yeni bir yolun açılacağı, dışarıda, hapishane de 13 yıllık bir birlik telliğimizin olacağı temsilen böyle başladı" diye anlatır. Bedii'yle tanışması aynı zamanda devrimci düşüncele tanışmasının başlangıcı olur.

1980 Nisanında Bedii Cengiz'le birlikte gözaltına alındı; işkencelerden geçirilerek tutuklanıp Ankara Mamak Hapishanesi'ne konuldu. 12 Eylül Cuntası'nın hapishanede karşıladı.

12 Eylül'ün karanlık yılları onun sevdesini daha da perçinledi, büyüttü. Yasadıklarında hep öğrendi. Zulüm en karanlık günlerinde bile onun boyun eğdiğini görmedi. Sürqün edilmediği hapishane kalmadı. Sür günler yetmedi, tek başına

hücrelere atıldı ama hep direniş cephesinde yer aldı. Onun yeri hep direnenlerin yanındı.

1991'de tahliye oldu. Tahliye olduktan sonra yeniden sıcak mücadelede koştı. İcerisi dışarıya farketmiyordu. O hep kavrayı seati. Çok sürmedi yeniden 1995'te tutuldu.

1996'da Ümraniye Hapishanesi'ndeydi. Zulüm yeni saldırılarıyla yine kapılarına dayanmıştı. Zulüm zulüm olalıberi, her fırsatta teslim olmak için saldırıyordu. Bu saldırıya bedenleriyle karşı durdu tutusaklar. Hüseyin de en önde saldırıya barikat olanlardan biriydi. 96'da Birinci Ekte yerini aldı. 19 Aralık katliamında Çankırı Hapishanesi'ndeydi. Yoldaşlarıyla omuz omuza direndi. Yaralandı. Katliamdan sonra Sincan A Tipi Hapishanesine sevk edildi.

Efsanelerden Destana kitabını da, Hüseyin Çukurlu'öz 20 Ekim'de başlayan destanımızın yürüyüşçüsü olduğu günlerde kaleme aldı. Adının Gültekin olduğu, Gültekin'e soluduğu günlerde hücre hücre ederken yazdı destanı.

" Bir yanın hep yangın yeri
bir yanın her geçen yarası
bir yanın hep insan seli
bir yanın
zulüm kalesi' oldu.

Gün oldu

dağların taşların isyana durdu.

Gün oldu

her yanın ölüm deryası

Anadolu'm »

(Efsanelerden Destana)

Sayfa: 18

diye anlatır Efsanelerden Destana adlı kitabında. Anlatma klavuzunda kalmar, yaşatır. Anadolu bir sevdadır onun yüreğinde, uğrunda ölecek kadar büyük bir sevdadır.

" Bütün mesele;

davaya bağlılıkta

halka inançta

kendine güvende

Ya kararlı

söneceksin;

Ya kendini

yeniden yaratıp

mapushane dir demeyip
Kuzgunların üstüne üstüne

daha dik yürüyeceksin» (Efsanelerden Destana)
Sayfa: 65

Efsanelerden Destana; Hüseyin Cukurluöz'ün ilk ve tek kitabı oldu. Kitabının son bölümünü istediği gibi yazıp, bitiremedi. Ama kitabında tamamlayamadığı bölümü kahramanlığıyla tamamladı. Kitabında ezilenlerin ezenlere karşı tarihsel kavgesini anlattı. Umudu ve hata süren destanımızı yazdı. Bir yanda yazıyor diğer yandan da yeni destanlar yaratıyordu.

Hüseyin Cukurluöz, sadece halkın yazarı değil halkın kahramanıdır. Anadolu halklarının destanlarını tarihten çıkartıp yeni nesillere anlatırken aynı zamanda bir destan da kendisi eklemiştir tarihe.

Zalimin zulmüne boyun eğmemektir Anadolu tarihi. Hüseyin'de bu tarihe sıkı sıkı sarılır. Halkına karşı son görevi de Gültekin olmaktır. Gültekince solur havayı, Gültekin'ce yaşar, Gültekin'ce yazar destanı. Gültekin'ce söyler son sözlerini.

"Biz olmadan umut

Biz ölmeden zafer olmaz."

O günü hiç unutmuyorum. Çünkü hem 12 Kasım (99) Bolu depremi olmuştu, hem de evimize ilk defa bayan bir depremci gelmişti. Ufak tefek, kısa saati, gülece yüzlü. En belirgin özelliği sürekli gülümser gibi duran yüzüydü. Hani küçük bir çocuk şeker yer de şekerin tadı kalır ya ağızda, o tatla gülümser yüzü, onun gülümsemesi de öyleydi işte.

O gün deprem olduğu için çadırlarda kalıyorduk. Ama Semra Abla gelince ben, abim, amcamın oğlu eve geçtik. Semra Abla istemedi, ev güvenli değilse, tedirgin olacaksınız sirmeyin demişti. Ama abim konuşacağımız konular için ev daha uygun olur dedi.

Ben mutfakta onlara yemek hazırlıyordum. Yemek dediğinde sadece fasulye kavrmasıydı. Bir yandan sofranın fikirliğini düşünüyör, bir yandan da Yorum'un "Gidenin Arından" türküsünü söylüyordum. Ankeni döndüğümde Semra Abla'yı gördüm. Mutfağın kapısına dayanmış sessizce beni dinliyormuş.

"Bozma dekan et, çok güzel" gibi bir şeyler söyledi.

"Ama sesim pek iyi değil" dedim. Biraz da heyecanlıyım. Ben aklımda değil ama aşağı yukarı şu sözleri söylemişti.

"Bizim türkülerimizi söyleyen herkesin sesi güzeldir. Çünkü biz onları iten söyleyerek güzelleştiririz". Sonra yemeğin ezliğinden sıkıldığını anladi. Çünkü sürekli önünde karıştırdığım fasulyeye bakıyordum. O an yanıma geldi ve elini omuzuma koyarak

- Bu sofradan hepimiz dayanarak kalkacağız çünkü yeme ictenliği ve beraberliğimiz dayanacak bizi, dedi.

Yemeği yaptım, ben, abim, Semra Abla ve amcamın oğlu beraber yedik. Semra Abla gece bizimle çadıra kadar yürüdü ve hepimizle vedalayıp gitti.

Onun ictenlik ve beraberlikle ilgili sözleri kulaklarımda, bir de çocuk tadı gülümsemesi beynimde.

Yani "sana ne daptırsam daptayım, bayur eymele sorundusun. Diten-
mek yasak. Dittendiğinde daha beteri çıkacak karşına" diyor. Yani,
insanlığın onbin yıllordır var olan "ditenme haksı" da elinden alınıyor.
Her şeye rağmen diteniyorsan, karşı çıkıyorsan bürneğin, ağılık penesi,
delim Orucu yapıyorsan, insanlığından alınmış, hayvanı yagami bu
defa elini-kolunu bağlayarak, zorla müdahale ederek, yani yıldıza
gün ağılıkta bir den! bir kemik kalmış. Bunun adına da "Yagam Haksı"
diyor. Kaydıya tenit haksılarıyla, çıkardığı yeni yeni yasalarla Yagam
Haksını zaten elinden alıyor. O yıldıza baysına rahat ölme pıde-
biliyor insanlar. O yıldıza beş yıldız 118 kere pıdılıpı haldel 19.
kış, en ufak bir tereddüt etmeden şakere atıyor kendini. 119
kere hapishanelerden çıkan ve bir dağ olan bu cesetler bizim cesetle-
rimiz. Senin oğlun, kızın, kardeşin, arkadaşın, kanıdığın, dostun,
akraban yada yıldıza bile pıdılıpın, emini duymadığın ama ikin-
den birisi, biteri...

Hapishaneden cesetler çıkıyor... Pencecele bir delikanlının ceset-
di... Daha ağılık eylemine başlayalı 17 gün olmuş... Hükümede olduğu
yılmıyormuş gibi bir de mektup cezası vermişler. Ölmeden, sendile-
rine bir "haksakalın" demesini engellemişler.

Oy bu nasıl bir zulüm ki bir insanın son yasadıkları engellenir.
Duy bu nasıl bir zulüm ki bu olanlar karşısında konuyla hücre devesi-
na yosarak bura kemiş selamını. "Hadi" demiş "hadi bunu da yosaklayın
Yatmediysen ben de kerem gibi yaza yaza anlatırım diyceklerimi!"..

Oy bu nasıl bir zulüm ki, Türkü söylemek bile yosakların insana...

Oy bu nasıl bir zulüm ki, sapasağlam hapishaneye verdiği eula-
dının yarımış, kömür olmuş cesedini alıyorlar... Duy bu nasıl zulüm
ki; Buna bir insanın yüngeği bir kağıt dayanıyor...

Hapishaneden cesetler çıkıyor, pencecele bir delikanlının, pers bir
kızın cesedi...

Nasıl bir insan onun taşıdığı, hücre hücre ölmeyle, yaza yaza kil dms-
yı pıdılıpı? Dikeminin bapımsızlığı, halkınin bapımsızlığı'nın mutlaka ve
mutlaka geleceğinin inancı... Halkınin nefah için de, insan gibi yagayasağı
pınlere olan inanc bu... Her gün "Uabın Sana Canım Fedâ" sloganları atkınıp,
ustanı için birneğini bile taşın altına kaymayan, sbade uabısevelerin
akame uabını için canını feda eder yığılt yürek taşıyanların inancı, kararlılığı
bu.

Hıç mi canı yosmaz şakere için de, şakere ortasında insanın? Yazar yazar
da elbet, halkınin aabırından daha üstün pırmaz bu sayı. Her gün yüngeği
yazan bir halkın euladidir o. Depremiz kulu Bede Sultan misali... Zafer
işareti elleriyle tüm zorbalığa meydan okur... sbındırdılar atesini
ama elle mi yagayasalar...

Oy ki ne ay! eteğ dıktığı yeni yakıyor...
Duy ki duy! Zulüm koca bir halkı yaktık için şakere yaktıyor

SELMA'YA AĞIT

Mayısın ilk günü aldık haberini
Aleve kesmiş dediler
Aleuden kış olmuştaki, uşmuş pökyözüne
şimdi aleuden mişin a can kızım
Ellerin, yözüni,
ya o kâmer karası
karaden da kara pösterin
şimdi aleuden midir?
Alev alev mi baka bize?
Ha söyle.

Oba, ocağı yakan,
köl eden, aleuterin içindesin.
Aleuler acıtmıyor mu canını
a yigit kızım
Yoksa ona kucağındaki
Gocuk misali
huzur dolu, uşarıyor musun?
Yana dene ateş adacığında
semaha durmuş dediler
Dediler ya inanasım gelmedi
Hiç ateşte semaha durur mu?
dedim ya, a can kızım
Duruluyormuş.
onu da sen bellettin.

Bizim ellerde adına yigit dediler
Bedrettin'e, Torlak Kemal'e yoldaş olmuş
Halkı için savaşmış dediler
Savaşmak yigitde yaraşır
savaş kızım
Namerde namussuzla korşı
koru halkını.

Doğduğunda adını Selma verdik
Kâmer pösterimizi
Selma diye çağırırsınız dedik

Antlamına pelince

Bilemedik

Adına antlamını da sen verdin

Şimdi bizim aramızda iyi belledik

Selma demek, yiğit demektir

Gittiğin yerde rahat uyu

a can kızım

Yarın his sanmedi!

sanmayacak!

Namerdi yakana dek.

(...)

Gece leylak

ve tomurcut kokuyor

Yaralı bir şahin olmuş

yüreğim

Haziren'de ölmek zor

(...)

XOCAMAN GÜLÜŞÜ

Veli Dayımız

Demir kilitler bir bir açılır. Ve bizleri açılan son kilitte birlikte ucu-bucağı görünmeyen malta karşılıyor. Adınılayana ya-
vap, yavaş. Kopturanlık maltayı sağıp, soluk volta atan yüzler
ışığıyor. Bu yüzlerden biride saçlarına akla düşmüş benbepaz
sakallarıyla ağızından sigarası hiç düşmeyen kocaman pözlü Veli
Dayımız.

Veli Dayımız bizim için koca bir sınırdı. Nasıl sınırdı
ağacı köklerine, tutunduğu toprağa sevdik ile gözetil ile bağ-
lı ise oda tıpkı sınırdı ağacı gibiydi. Bunun yapamının her
alanında temsil eder gözlemlerde anlatırdı zaten.

Adının geçtiği her yerde ilk akla gelen sevgi olurdu.
Hapishanenin büyüğünden, başına hekes ona sevgi duyardı.
Bunun yanısıra sevgilerininide eksik etmezlerdi. Bir insan
bu kadar sevilir dedirtirdi her seferinde. Ama bu
kadar sevgiyi korunacak kadar da değildi Dayımız.

Evet Dağ dedik ona - insan kendine yakın gördü-
ğüne rahatlıkla kullanır bu kelimesi - Bizde öyle bakıyor-
duk ona - Bu hitap şekli çok hoşuna gider - Ve her "Da-
yı" dediğinde gözleminin içi gülerdi - Hapishaneye yeni gelen
genç tutuklu arkadaşlar yaşından ve ağarmış sakallarından
kaynaklı dede, önce, dedi çogu zaman - Bunları anlatırken
dayımız hep güler "ne yaptın" dediğimizde ise "Uyar-
dım bana dayı deyin" diye dedi.

Sohbetlerimizin ananen simalesindedi. Bir araya gel-
diğimizde saatlerce anlatırdı. Önce Sinop cezaevi
günlerini dinledik. Dayımızla Sinop anılarına... Utanma-
sak bir daha, bir daha diyecüğüz ne deyse. O yüzden bir
sonraki sohbeti ipele sekerdik. Veli Dayımızın olduğu soh-
betlerin içinde mutlaka dağlar ayrı bir yerdeydi. Dağ lafı
geçen her cümlede bir kere durr bir "ah" sekerdi. Öy-
lesine sevdalı idiki. Böyleli bir sohpette "içimde kaldı"
demmişti. Dayım yerindeyse dağlarla yatıyor, dağlarla kalı-
yordu. Hatta aynı kofuşu paylaştığı arkadaşlarına bile bu
sevdosunu aşılacak kadar sevdalı bir yüreği dayımız.

Dersimin ve Dersim dağlarının ayrı bir yeri vardı yöreğin-
de. Anlatıldığı memleketini bitiremezdi. Halkın ağızlan-
dan, yoksulluğundan, yaşadıkları baskıdan z-lere kadar
herşeyi anlatır ve gözleri dolardı.

Kıyamazlık ona daha fazla bakamazlık gözlerine - Anları
kendisini üzme istemediğimizi. "Ama bir pün biz

Oraları Bağırleştireceğiz" diyerek noktalarda sohbetlerini.
Öylesine bir yâresî vardı. Etrafında topladığı gençleri baba şefkatle sorup sarmalardı. Yaşamı, kuralları pratik içinde tek tek bir öğretmen gibi anlatıp. Gını duyardı evlatları-
la.

Disiplin ve kurallara gelince Veli Dayı "örnellik teşkil ederdi. "Disiplin ve kuralların olmadığı yerde zafere ulaşılmaz" diyerek anlatırdı herkese.

"Bu karşı yajladı
Göğ katar katar
Bir pürelin dendi seyrinde tüter
Bu ayrılık bana ölünden beter
Geşti dost keruanı eylene beri"

"Geşti Dost Keruanı Eylene Beri" en çok sevdiği ve tek bildiği türküsü idi. Gel gör ki en çok sevdiği bu türküyü bir türlü ezbere okuyamazdı. Sürelili gömleğinin cebinde yazılı dört'e katlanmış şekilde bir kağıt taşırdı. "Hadi söyle Veli Dayı" derdiğinde hiç ikilemez birileri kırmazdı. Elini yavaş yavaş gömleğinin cebine atıp dört'e katlanmış kağıdı çıkarıp başlardı söylemeye.

Öyle içli okundu ki deyim yerindeyse kendinden geçer. San-
ki o keruanın bir yokusu gibi hissededi. Bir insan bu
derli nasıl keptirirdi kendini. Türkünün ezgisine bürüne
Veli Dayınızda görmüştük Ne zaman aynı türküyü duyarsak
yola çıkan zafere döğün yol alan keruan ve keruanın başı-
nı çeken Koca çınarımız Veli Dayımız gelin ölünüz.
Anısı Bünde saygıyla gilyorum.

Merhaba Ak Sayfalar

Bundan sonra kana kalemimle ak sayfalarınıza iğimi dökceğim.

Bu anlamda dent ortajım olacaksınız benim.

18 Ekim: Bu gün futuklanarak Paşakopısına petirileli hepim oldu ve ben ilk kez yasayorum. Daha önce buranın dışında kaç kere geçmişim. Hatta ne güzel bir yer diye düşünülüp gençlerdeki sokaklarda eu aramıştım. Ne kadar komik değil mi? Şimdi onun içindeyim...

Buraya adli bayanların kaldığı bir hapishane.

Revir bölümünde kalıyoruz. Hastalardan başka kısa süreli pelen-leride buraya veriyor idare. Burada ben ve beraber futuklandığım Ayşe Abia dışında 6 kişi daha var. 3 kişi psikolojik tedavi görüyor. Onların burada ne iş var anlamadım. Hele bir tane kendi öz bakımını bile sor soruyor. Aldığı ilaçlardan kaynaklı hep uyuyor. Uyudığında da kendini bilmez bir halde, bir gerçekten farksız.

Bu insanlar nasıl bu hale geldiler? İkim soruyor.

Güddüğümüzden beri hastalardanmaya çıkarılmadık. Havalandırma yok sondüğümüzde pörekli "siz buradasınız ya o yllardan havalandırma edilmi-yer" dedi. Ancak burada kalan arkadaşlar bunu yatanlıyorlar. Bazen öncede çıkarılmıyorlarmış. Biz de pelen her pörekliye konuşup; sorunun biz olmadığımızı, bizim birkaç gün içinde pörekliye ama sonuçta burada kalanların hasta olduğunu ve temiz havaya ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Revir bölümüne ait bir havalandırma yok. Revirin kapısı idarende bulunduğuna bir bahçeye açılıyor. İdarede bahçesinde hasta olan insanların dokmasını istemiyor. Bu insanların gün boyu bir biraya kilitlenmesinin nedeni olmaz olmaz.

Sanırım idare bize "siz süyasınız, önce değinizmeniz, rehabilite olmanız lazım sonra temiz hava alacaksınız" derken hasta olan insanları da toplu-mun yba kararı olarak pörlüp yak saymaz, kilit altına almaya çalışıyor.

22 Ekim: Evet bu gün bebze'ye sevk edildiğim sonunda. Ne kadar heyecanlı-dığım, nasıl anlatabilirim, duygularım çok karışık. Sonuçta hiç bilmediğim ama uzun süre kalacağım bir yere geliyorum. Bir yandan da hiç tanımasam da arkadaşlarım diyerek sahiplendığım insanlarla olacağım sonunda.

Ancak pörlükte bu heyecanımı öfkeye dönüştüren çok sayma ve beree ahlaksızca bir olay yaşadık. Paşakopisinden aramızda çıkamamız, ellerimiz kelepçeli asker kontrolünde buraya petirilememize rağmen sayanarak zor-dik. Tabiki biz bu şekilde bir aramayı kabul etmeyince zorla aradılar.

Tüm işlemler bitince sonunda arkadaşlarımızın uzun petirilelikle kapı-dan pörlükümü pörlükmeye geçirdi. Kapıdan pörlük pörlükme kendimi, çoksuyla kucaklayan bir çift kalın, aramızda buldum. Bende sıkıca kucakladım beni sevgiyle sarımlayan arkadaşımı, ve sonra diğer arkadaşlarımı...

Diğer hücreselerde kalan arkadaşlar seslendiler tek tek. Bizim sevdi-le-lerini haykırdılar hep bir ağızdan.

Duvarlar sevginin dışında engel olamıyor ve insan hiç pörlükmedile-rini de çok sevebiliyor, bu gün bunu daha iyi anladım.

Diğerdayken hiç tanımadığımız birine hasret olmak ne demek anlamaz-dım. Oysa bu gün bütün gün boyunca hasret pörlükmedim arkadaşlarımla işte.

Eksik olan bir çok eşyamız arkadaşlar tarafından karşılandı. Bizde olmayanlar yandan istedi, yandan olmayanlar diğer hücreselerden yarım saat

den de annesini jöremedim.

An canım annesinin kokusunu ne kadar çok özledim. Mis gibi kokar annesini. Her sabah kalkar kolonyaya sürülür. Ama onun kokusu böyle kolonyaya kokusu değildir, daha farklı bir şey. Hiç bir parfümde, kolonyada yok o koku. Hani bebeklerin kokusu olur ya saf tertemiz, öyle böyle bir şey.

Annememe her şeyimi anlatırdım. Yatardım kucasına o bizi okşardı, ben de başlardım anlatmaya. O da öpükler verirdi hiç yargılamadan beri. Ondan öğrendim pek çok şeyi en önce de haksızlığa karşı çıkmayı ve insanları sevmeyi.

Babası ve büyükle abisi 1938'de Dersim İsyanında katledilmiş. Kendisi de annesi ve kardeşleriyle birlikte sürgüne gönderilmiş. Çok kötü, acı ve o zamanlar ve hayatında daha bir çöküşü yaşamış. Ancak hiç bir zaman haksızlığa karşı haklıdan yana olmaktan ve insanları sevmekten vazgeçmemiş. Şimdi de kurucak kızının bana ihtiyacı vardıyken gelmiş enca yolu. Fakat perşekten de onu jörmeye, sarılıp öpmeye ihtiyacım var. Kurban olurum ben onun bir tel beyza saçına.

Annemle, babamla kapalı jönde sevince çikarmaya gelyük. Dizlere oturduk. Annemle öpükle ellerini hiç bırakmadım, öptüm, öptüm... O da benim ellerimi öptü, bu durum beni çok utandırdı sanıyca.

Annem uzun uzun inceledi, bir yerimde bir şey var mı, hasbimiyim, zayıflamış mıyım acaba. Bileğimdeki kıkıllık suyu bile sandı, koradın inerken almıştım bileğimi.

Ne yiyip ne içtiğimi, beraber kaldığımız arkadaşlarımızı, hünereyi, diğer hünerelerde kalan arkadaşlarla nasıl sohbet ettiğimizi, nasıl konuşlandırırdık ve meşafaldan nasıl konuşamadığımızı anlatmaya çalıştım zaman yettiğince. Tabii ki yetmedi, sanki beş dakikalık bir zaman vermişlerdi bize. Anlatacak, soracak, dinleyecek, o kadar çok şeyim vardı! Daha babamın kokusu detüme sinmemişti ki, daha annemin ellerini yeterince öpmemiştik ki...

Açık jönde diğer hünerelerden de bir çok arkadaş jördüm. Her kes de hem silelerini hem de aylardır, belle yıllardır jöremediklerini arkadaşlarını jörmenin heyecanı vardı. Bönüç yeni bayram yeniydi sanki. Bilese bayram eyencesine gelmiş küçük çocuklar...

Aza bir de jönde bebek vardı. Bir arkadaşımızın yipeniymiş. Bebek kucakta kucaca dolardı, hepimiz bir defatına da olsa kucakladık ve öptük. Böyle bir yer ve bebek çok zıt, zıtlında zıt olan böyle bir yer ve insanlar değil mi?

Kısaca jönde annesinin jörememesi beni çok üzdü yine de jönde jördüm. Anneme, babama dokunmak sanılmak, sestermeler jöndüm ama ykelerini jöremedim arkadaşlarımızla kucaklaşmak.

17 Kasım: Bu jönde dışardan mektup aldım, Sevinç yazmış. Meletuku okuyunca dolulu jöndüm, bopşam dilyimlerde... Ne kadar da özlemişim dostlarımı. Jöndüm her şey tek tek aktırma jölyer, rüyalarım da jöndüm onları. Her siletimizi, her sevmemizi payladık şimdi ise hünemizle bile jöremiyoruz.

Sevinç "seninle her şeyi paylaşmak istiyorum" diyerek uzun uzun yazmış, sevdiğimi bildirdi. İm mektubuna kuru çiçek jöyüştürmüş. Ancak yeşil çiçekleri çok jönen idare kuru çiçeğe de çok jörmüş olmalı ki onu da almış.

11 Aralık: Hünere de üç kişi kaldık; ben, Ayşe Abla ve Fatma Abla. Diğer arkadaşlar tahliye oldular. Şarkelarla hünereyle jöndük onları. Her hünere bir jörekli sölüldü tahliyelerimiz için.

3 kişi kalmak... Sadece bir kaç saat oldu ama şimdi daha iyi jölyorum. Etkilerinde kalan arkadaşları...

Şimdi daha önemli yan hücrelerle sohbet etmek, ancak kas ay geçti ben hala yazmadım. Hala duvarlarla başlıklarla konuşuyormuşum gibi geliyor. Ama enlarden gelen bir ses, onlara ne tebebildiğim bir şekilde beni çok mutlu ediyor.

Ben hala konuşuyorum o yüzden cümlelerim pek anlazılmıyor. Ben de not yazıp atıyorum, sohbetimi notlarla splanmaya çalışıyorum.

1 Ocak: Yeni yılın kutlu olsun ak sayfalar. Dün akşam yazmadım. Çünkü biliyorsun yılbaşı eğlencesi düzenledik, skeçler yaptık, kedy oyunları oynadık, türüklü söyleyip habay çıktık. Yeni elimizde gelatipmece yeni yılın kutladık.

Biz birbirimize yılbaşı hediyesi vermedik ama sağı olsun idare yılbaşı hediyesini unutmamış!

Yazmıştım biliyorsun, bir kas gündür duvarlara tel çekmek için çalışıyorlardı. Yeni yıla birlikte bu işi de bitirmişler. Sabah bir kalitlik duvarlarımız tellenmiş.

Tellere amzalanarlarda bir yan hücrelerle haberleşmemizi, birbirimize sevgi sözcüklerimizin pıtmasını engellemek. Başarılı olabilir mi? Çok zor. Yıllıklarda perçek sevgi varsa hiç bir duvar, hiç bir tel bu sevginin yerine ulaşmasını engellemez.

18 Mart: Bu gün TÜ'de perçekten dışındırteci ve drayi kamile bir haber izledim. Bazı kelimelerin jasetelerde, pihilik hayatta kullanılması yasaklanmış. Mesela şehit, islami terör... Yani demek istedikleri, ben islami terör diye bir şey yok dediysem sende öyle diyeceksin, dahası öyle dışlanacağını. Yoksa...

Bu uyuşmanın bizim burada yazdıklarımızdan hiç bir farkı yok. Burada da yazdığımız kelimeler, cümleler nedeniyle mektuplarımız karalanıyor, engelleniyor, pünde ilmiyor. Ya da cesa veriliyorlar bizlere sing birilerinin yazdıkları kelimeleri kullandığı için. İşerde yada dışarda amzalanı da yöntende aynı: Ya benim istediğim gibi dışlın, konuş yaza ya da konuşurmam cesa veririm, hapsce olurum, perekinsce yazmam. Habiriyorumda ekulda teritit zırtı birker sadece işerde değil teritit dışarda, her yerde. İnsan kendinden bilme ediyor dedik. Bu haberde bunu kanıtlamıyor mu?

20 Mayıs: Bu gün mahkemeye pıtıldı. İster tahliye olmayıcağımızı biliyorduk o yüzden tahliye heyecanı yazmadık. Ama İstanbul'a pıtecek olmak, aylar sonra bopadan pıtecek olmak ve aylardır pıremediğimiz dostlarımızı pıtebilme ihtimali... Biz çok heyecanlıydık. Baharda İstanbul ne kadar pıtelmiş? Yok kenarındaki kır çiçekleri, bopaz, deniz ve bopazdaki erguvanlar ve dostlar. Can parçası dostlar...

Aynı çiçek bir bopka seviyorum, kuzu, böceği bir başka... Hava - landınmanın gatlığında çıkan bir ot bile ne kadar pıtel, ne kadar dıfeli.

Haziran: Bu gün yeni TEK ve cık yürürlüğe pındı. Dışındelerimiz bızın almak için oynayacakları her oyunu oynuyorlar işte. Ama bızın bızın ayurları ni bop çıkartmayı biliyorlar.

Bu san ayurları da şeref. Faruk Kodoplu steu steu yakmadı mı? Faruk un karatılıpı ve dışındeler? karsısında yeni yazıları ne yapabilir ki!

Bu gün yeni yazılarının dışında birde serçe pındı hücremize. Ben iyice umudlu kesmişim. Bebe de kuş cinsinden sadece karpalar yazıyor diyordum kendi kendime.

Gelen misafirimizi geleni pıtırıladı. Su ve elemele kayolule hazırladınmanın gışitli yerlerime.

Misafirimiz belli Faruk'umuzun dışından pıtmıştı. Bize, Fatma'mıza can artğının, Faruk'umuzun salamını pıtmıştı kim bilir?

İşte yeni yazılarla, duvarlarla, dıkerli tellerle engellemiyorlar umudun, doğanın, sevginin hücremize pıtmasını. Serçe de onlar a bir cık cık cık cık gelip pıtlıyor konuk olmaya bize.

Nehire Dönen Çatlaklar

Sabahın tüm yorgunluğunu ortasına alarak düştü yollara. Her gün gözlemlerindeki mahmurluğu yenemeden yürüyordu. Bu yolları. Brazil'den onu bekleyen bir servise binecekti. Canavar ağızlı bir fabrikaya varacak, canavar o korkunç ağızla onu yutacak, bedenini öğütecek ve akşam olunca posasını fırlatıp atacağı kapının önüne. Sokakta acele adımlarla yürüyen insanlara baktı. Daha önce işçi kollarıyla sormanıstı sokakları. Ama ortaklık işe yetismeye çalışan insanlarda doluydu. Genç, yaşlı, çocuk, kadın, erkek kosturuyorlardı, pünlük kaupasına. Bir vakitler bir yerlerde bir şir duyuydu "Bir dilim ekmeğin için gün doğumunda gün batımını kör keranlık mahzenlerde yitirenler..." Gerisi nasıldı, nerede duyuydu hatırlamıyordu. Biziz bu gün batımını yitirenler iste, diye düşündü. Servise bindi, insanlara bakıp dalmıstı düşüncelere. Servis kapısı pıcirtıya açıldı, ayı hatta çalışan arkadaşları bindi.

- Günaydın, Sibel ne bu dalgınlık sabah sabah...

- Günaydın Esra insanlara bakıyordum, püranüstü hepimiz farklı farklıyız. Ama ne kadar çok ortak derdimiz var. Gece derdi, fazla mesai, patronun azarı, edenmeyen maaslar... Daha sayarak başka bir sürü şey çıkar.

İki arkadaş kayı bir sohbetle başkeder. Aynı fabrikada çalışıyorlardı ona, paylaşımını 15 dakikalık yolculuklarla sınırlıydı. Fabrikada konuşmak yaktı. Sürekli mesai, kısa süre yemek mataları, uzun süren çalışmalar derken paylaşımını çok azaldı. Dakikalara, saatlere belanmış bir hayattı yaşadıkları. Fabrikaya vardılar, Sibel yine kendisini o telasın içinde buldu. Aynı hatta 6 kişi çalışıyorlardı, hepsinin önünde bir presteme makinesi vardı. o makineden başka yere bakmaları mümkün değildi. "Günde bir arabaya yedek parça yapıyoruz ama bir arabanın tekerleğini alacak maasımız yok" diye düşündü. Birden makineye kablo sıkıstı. Yardım için yarındaki arkadaşına seslendi, "Gelemem" anlamında bir işaret yaptı arkadaşları. Formenin bakışları bir oturma gibi üzerlerindeydi. Bajırdı formen, "Konuşmayın, bu hafta sonu sekiypte var, malların yetismesi lazım" diyerek.

"Ya bizim hayatımız neye yetismeye çalışıyor, bu bildiresiye çalışma niye?" Düşüncelerini Esra'yla paylaşmak istedi ama formenin tepkilerinden çekindi. Akson isten nasil çıktı, servise nasil bindi, ne zaman indi hatırlamıyordu. Yorgunluktan ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Caddeden geçenler bir katabadık pırdı. Sofunluğu beyaz başörtüsü, olu kızıl bantlı yaşlı kadınlardı, çöfü annesiyle aynı yastaydı. Belki bunlar da anneydi. Tutukları meseleleri siki siki kauramışlardı.

"Tezti kaldırın ölümleri durdurun!"

"Hapishanelerde 119 insan öldü Duydunuz mu?"

"Anabın öfkeli katilleri Bajacak!"

Kimdi bu insanlar, ne istiyorlardı? Orada ne yapıyorlardı böyle?

Sibel yitirince kendisini bu tür şeylerin dışında tutmıstı. Senki eylemleri, pıstırları biriken yapı, diğerleri de sadece seyredirdi. Hic düşünmemiştii daha yakından bakmak, anlamaya çalışmak. Neden böyle bagınıyorlardı? iyice yekastı kadınlara. İşinde bir şeyler kırılıyor, çatlıyor, bu çatlaklardan sızın-tılar yayılıyor. Merakını yenemeyip birine sormaya karar verdi. Bir teyzeyle pözene kestirdi; meselesini sınımsı kauramıstı. Senki brazil'den dövöce pıdecek, senki karsısındakiler dövömele boğuşacak savası gibi. Sınımsı

kararlı... Dajlilerin çokluğu da dikkatini çekmişti. Telsiz seslerini aşarak
yıklaştı kadını. Janis yaparım korkusuyla aştı ağızını:

- Kusura bakma teyze, siz ne istiyorsunuz? Yeni yanlış ortamı,
böyle yaşlı başlı onca kişi, teyzeleri gündüzce... sey... ondan beri di mi?
Gülensedi yaşlı kadın. Hem de tüm bedeniyle, tepeden tırnağa.

Sibel beyaz talbentli üstüne kurallı bantın ne kadar güzel durduğunu fark-
etti. Beyaz üstüne altındaki beyaz saçlar daha da güzel durmuştu.

- Ne kusuru kızım, biz TAYAD'lı Aileleriz. Hepimizin çocukları
işeride, fi tiplerinde. Kapatıldıkları hücrelerde konuşmak, sohbet etmek,
ayrı sofrada dış görmek, dokunabilmek yasak. Tecrit budur işte; yan-
ına hücrelerde olmak ama görmemek, dokunmamak, kucak laymamak.
Evlattırımız bir birleriyle konuşarak konuşabiliyorlar. Biz burada her hafta ey-
lem yapıyoruz, evlattırımız der içeride direniyorlar.

- Çocuklarını ne yapmışlar ki teyze, devlet niye böyle şeyler yaparın
vatandasına? Siz yaşlı-başlı insanlarız, niye bu kadar çok polise biriktiris?

Bu soruları sordu ama soracağına da çok pişman oldu. İçinde kivrinen
soru çengellerine engel olamamıştı. Kadının derdi basından asmış, ben neler
soruyorum dedi. Beyninde. Teyzenin kuzulardan korktu. Kızmadı Ana, yine
güldü tüm bedeniyle.

- Vatanın bapımsızlığı için, bebekler acılıktan ölmesin diye, herkes
emeyinin karşılığını alırsın diye, her şey esit ve eşitçe olsun diye, kimse
hastahane kapılarında dâhmesin diye. Bunları istedikleri için kapattılar çocukları-
mız dört duvar arasına. onları biz doğurduk, büyüttük. Sınırdı kaparmak isti-
yorlar bizden. Söyle kızım, aylarca yıllarca kimsenin yüzüne görmeden yaş-
ayabilir misin?

Ananın sorusunu cevaplamadan uzaklaştı Sibel. İçinde çatlıklar pide-
rek artıyordu. Arkasında yaşlı kadının sözleri yankılanıyordu. "Tecrit budur işte:
... görmemek... dokunmamak... konuşmamak" Fabrikadaki yasayışları böyle değil
miydi zaten. Demek ki onlar da bir tecritte yaşayıyorlardı. Demek o onlar
hepsi için haykırıyorlardı; "Tecriti kaldırın!" denken. Gülensedi, içindeki
çatlıklar büyümüş, bir nehir akıyordu içinde sınırdı. Bunu herkese anlatmalıyım,
herkes bilmeli diye düşünürdü.

O sabah işe sevinçli çıktı. Hayata bir adım daha yaklaşmıştı. Göz-
lerinde parıltılarla yanında çalışan arkadaşına yaklaştı:

- Günaydın, bugün nasılsın? Bah dün ne gündem? Akşam...
Sohbete daldılar. Formen uzaktan kızgın kızgın bakıyordu. Hiç akır-
madılar o bakışlara.

DAHA NE KADAR?

" Farklı bir ses duymak istiyorum... "

" Kendi sesim dışında başka bir insan sesi duymak istiyorum... "

Ne kadar zaman olmuştü kendi sesinden farklı bir ses duy-
mayalı. Hatta uzun bir süredir onu da duymaz olmuştü. Kendi
kendine ne konuşacaktı ki ... Bir "nasılın" sorusunu soran
yoktu.

Ses adına duyduğu tek şey gardiyanın ayak sesleri ve
demir kapının mazgalının mekanik sesiydi. Ses namına başka hiç-
birşey yoktu. Aışarıdan geçtikende farklı bir ses gelmiyor-
du. Demir kapının ses, gardiyan ses, yemek arabasının sesi
tüm sesler burdan ibaretti. Feneller aynı saatte geliyor,
sessizlik aynı saatlerde bozuluyordu.

Her gün aynı saatlerde demir kapının mazgali açılırdı,
bir sabah kahvaltısı vermek için, bir de öğlen yemeği için
versen mektuplar verilir, en sonunda akşam yemeği vermek için
açılırdı. Ve sonra kapı kapanır her tarafa sessizlik eskerdi.
O andan itibaren yalnız kalır, kimseyi göremez ve hiçbir
şey duymazdı.

Uzun zamandır burdaydı. Üç gün, beş ay, bir yıl, üç yıl...
İlk zamanlar günleri sayıyordu ama artık yıllar geçtikçe o'da
saymaz olmuştü. Zaman kavramı ortadan kalkmıştı. Dan ya da
önceki gün, hatta bazen bir saat önce yaptığını bile unutuyordu.
Zaten farklı dan ne vardı ki, dan bir önceki günün aynıydu.
Bugün de yarının aynı olacaktı. Sabah kalktığında yine hücrede
tek kendisi olacaktı. Yukarı kata çıktı demir bir döşep, demir
bir rama, masa, sandalye bütün eşyalar her zamanki yerlerin-
de. Çünkü yere sabitlemişti. Eşyaların yerlerini değiştirme
şagırtığı bile elinden alınmıştı. Bunları düşündükçe canı sıkıl-
dı tekrar asğı kata indi.

Düşündükçe yavaş yavaş kendide farkına varıyordu. Hücre-
ye geldiği günden beri zamana, mekana, risana, doğaya hatta
kendine bile yabancılaşmıştı. Bir ayna idi eline, kendine bak-
tı. " Tanrım " dedi. " Ne kadar değişmişim ! " Saçlarındaki
beyazlar artmış, gözlerinin altları, ağrın yüzü değişmiş-
ti.

" Bu ben miyim ? "

" Bu ben miyim ? " defalarca sordu bu soruyu ken-
dine. Aynada gördüğü yüz sanki bir yabancıya hita tanı-
madığı birine aitti. Kimdi peki ? kendisi demezdi...
Elindeki aynayı fırlattı, kendini havabundirmaya attı.
Birazak nefes alabilmek niyeti, ama ne mümkün.
Dört basamakla indigi havalandırma, basamaklardan merke-

dipsiz bir kuyuya indigini hissediyordu. Bir, iki, üç, dört ve kuyunun içindeydi. artık kibrit kutusunu andiran kapıalandırması. yüksek duvarlarla çevrili on adımlık bir diksit-genden ibaretti. On adım yansı duvar geri dön, on adım daha yansı karşı duvar geri dön. Daha adı boğulduğunu hissetti. Kapasını kaldırı gökyüzüne görmektir niyeti. Ama görebildiği gökyüzünün küçük bir bölümdü sadece. Anladı gökyüzüne görmek, nefes almak bile yasaktı.

Türk söylemeyi istedi. Ağzını açtı, hırıltı bir ses söylemek istiyordu ama bir türlü kelimeleri dokemiyordu ağzından, zorladı. kendini yok olmuyordu, bir türlü yapamadı. Ağız hareketlerini yapılabiyordu ama ses çıkemiyordu. Öğrendi "olmuyor, yapamıyorum" dedi birden bire...

Kindi o konuşan, kime aitti o ses. Yok yok bu ses ona ait değildi. En son kendi sesini duyduğu zamanı düşünür, hatırlamıyordu. Kendi sesine bile yabancılaşmıştı.

Yok buranın da tadı kaçtı diye düşünüp hızla kendini içeriye attı. Oyulanacak, kilit dolduracak bir şeyler vardı. En iyisi gazete okumaktı. ilk sayfayı çevirdi. ikinci sayfada küçük bir haber ilkti gözüne. "F tipinde 119 ölen" başlıklı haberi okumaya başladı. Tecrüti CİKİ'si protesto etmek için Tekirdağ F tipi hapishanesinde bir tutuklu kendini yakmıştı. Kendisinin de az büyük haberi vardı. Beş yıldır siyasi tutukluların sürdürdüğü bir direniş vardı. ve bir kişi daha canını yitirmişti. Bir can daha gitti diye düşünür. Hende kendini yakarak... Kendini yakmak! Bir insan nasıl kendini yakabilirdi? Keste sorabilseydi, bulunduğu hapishane sadece zdti tutukluların kaldığı bir hapishaneydi.

Önce koridordaki şebekeye kapısının kilitinin sesini duydı, sonra yemek arabasının tekerlek sesini ve "gördüğün ayak sesi" dedi. Saatine baktı. Tam 6:00'ydü. "Daha ne kadar bu istenceye katlanabilirim" dedi.

"Daha ne kadar? --"

Bu soruya cevap veremedi...

Ölüm Yıldönümlerinde;

NAZIM HİKMET, ORHAN KEMAL ve AHMED ARİFİ

Saygıyla Anıyoruz

YÜRÜMEK

Yürümek;
yürümeyenleri
arkasında boş sokaklar
gibi bırakarak
havaları boydan boya
yarıp ikiye
karanlığın gözüne bakarak
yürümek...

Yürümek;
dost omuz başlarını
omuzlarının yanında duyup,
kelleri orta yer
yüregini yumruklarının
içine koyup
yürümek...

Yürümek;
yolunda pusuya yattıklarını,
arkadan gelme attıklarını bilerek
yürümek...

Yürümek;
yürekteki güllere
yürümek...

Nazım Hikmet

ANADOLU

Besikler vermişim Nuh'a
Sclincoklar, hamaklar

Havva Ana dünkü çocuk sayılır
Anadolumun ben. Tanıyor musun?

Utandırım, utandırım fikiraralıklan
Eteğine korsu çıplak

Üşür fidelerini horronum kesat
Kardeşliğin, şalışmanın, beraberliğin

Atom jellerinin katmer açtığı
Şairlerin, bilimlerin dünyalarında
kalmışım bir başıma

Bir başıma ve uzak
Biliyor musun?

(...)

Öyle yıkma kendini

Öyle mahzun, öyle porip...

Nerede olursan ol

İçerde, dışarıda, derste, sırada

Şere üstüne üstüne

Tükür yüzüne celladın

Fırsatsızın, fırsatızın, hayızın

Dayan kl top ile, dayan iş ile

tırnak ile, diş ile, umut ile

sevda ile, düş ile

Dayan rüşva etme beni

Bör, nasıl yeniden yaratılırım

namuslu, perç ellerinde

kızlarım, oğullarım vör gelecekte

Her biri vazgesilmez cihan parçası

Kaç bin yıllık hasretimin parçası,

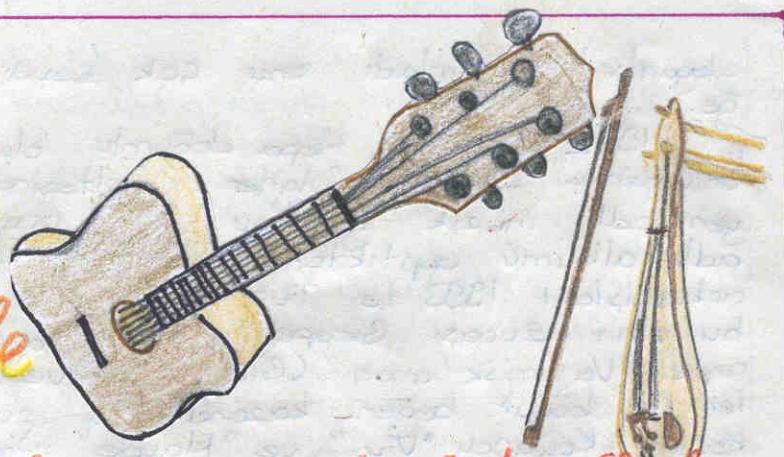
şöblerinden, şöblerinden şperim

Bir umudum sende

Anlıyor musun?

Ahmet Arif

Gönlüden Dile

Tesekkürler Karadeniz'in Oğlu

Koyverdun gittun beni oy
Koyverdun gittun beni
Allahından bulasın oy
Allahından bulasın
Kimse almasun senü
Yine bana kalasun

Sevdiğüm senün aptun
cigerlerimi dağlar
Heçmu düşünmedun sen
Sevdiğüm böyle aptar

Bakavera deresi oy
İki dağın arası oy
Yueundan silinmesin
Pıçapımın yarası oy

Sevdiğüm senün aptun
cigerlerimi dağlar
Heçmu düşünmedun sen
Sevdiğüm böyle aptar.

"Solcu bir babanın solcu oğluyum. Şimdi çocukluk ütpe yollarımı gerçekleştirdim, müzisyen oldum, devrimci oldum, hep güzel almasını istedim hayatın, ama onlar bile bana yetmedi... yaşadığım süreci bir sanatçının, bir devrimcinin süreci gibi yaşadığımı düşünüyorum..." diyordu Kazım Koyuncu. Ve bundan ibaret sevginin, onurun, emeğin, halkın olduğu her yerde, içinde taşıdığı insan sevgisiyle, ziltenden yana ezene karşı tavıyla yerini aldı her zaman.

İstanbul Merkez Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin kurucu üyelerindendi. "Ülkem ve halkım için ne zaman çağırırsanız ben oradayım" diyordu ve ülkesi, halkı için çağırıldığı her yerdeydi... Savaş karşıtı - özelleştirme karşıtı mitinglerde, Karadeniz'in Dersim'in doğasının katledilişine karşı konserlerde yada Feri Nabil'in sorumlularına ve kansere karşı kampanyada... hep en önde...

İşte bu nedenle 25 Haziran'da bir süredir mücadele ettiği kansere yenik düştüğünde binler vardı hastahenenin yanında, işte bu nedenle onbinler torkülerle, dövüzetle, pankartlarla,

sloganlarla uğurladı onu çok sevdiği Karadeniz'e --- ölümsüzlüğe.

1972 Artvin Hopa doğumlu olan Kazım Koyuncu İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesinde okurken 1991'de Dinmeyen adlı müzik grubunu kurdu, grup 1996'da "Sisler Bulvarı" adlı albümü yaptıktan sonra dağıldı. Ayrıca Kazım Koyuncu ve arkadaşları 1993'te Türkiye'nin ilk ve tek laz rock müzik grubu olan Zugası Berepeyi (Denizin Çocukları) kurdular. Zugası Berepe "Va mişk'unan" (Bilmiyoruz) ve "İgeas" (Gidiyor) isimli albümler ile büyük beğeni kazandı. Bu grubun dağılmasından sonra Kazım Koyuncu "Niye" ve "Hayde" isimli iki solo albüm çıkardı, çeşitli dizilerin müziklerini yaptı.

Televizyondan, basından Kazım'ın cenazesini takip eden kimseleri düşünüyordurdur, düşünmeliler:

Niye onbinlerce insan Kazım'ın cenazesine katıldı? Neydi o kadar insanı oraya getiren? Yani Kazım sadece 5 kaset yapmıştı, kasetleri de yüzbinler satmamıştı ki, klibi TV'ler de bir kaç kez ancak gösterilmişti, burjuva basını reklamını yapmamıştı, Televole'ler de hiç çıkmamıştı---

Bu soruların cevabı Kazım Koyuncu'nun yaşamındadır.

Evet Kazım Koyuncu sanat yaşamında ve düşüncelerinde olgunlaşma dönemindeydi, daha yapacak çok şeyi vardı. Daha çok gençti, 33 yaşındaydı. Ancak gerek müziğiyle gerek kişiliğiyle her zaman halkın, haklinin yanında yer aldı. Müziği ve insanı değerleri hiç bir zaman piyasaya sürülecek metalar olarak görmedi. Etnik müziklerin özellikle de Karadeniz müziğinin poplaştırıldığı günlerde şöhret ve günü kurturma adına kültürünü sömüren sanatçılardan olmadı. Bu nedenle onun cenazesinde onbinlerce insan vardı, halk vardı, müziğe sanata saygılı aydınlar vardı. İşte bu nedenle onun cenazesinde «devlet büyüklerinden» kimse yoktu!

Kazım Koyuncu Trabzon Dernekler Birliği ile Çernobil'e ilgili suç duyurusu mitinglerinde konsere karşı mücadele ederken bir yıl sonra kendisi konsere yakalandığını öğrendi---

Çernobil faciasından bir iki gün sonra bilim adamları açıklamalar yaparken devlet sorunların üstüne kapatarak halka karşı tam bir inkar ve yalan politikasına girişti. Dönemin Sanayi ve Ticaret Bakanı Cahit Aral halkın karşısına çıkıp "Bakın ben çay içiyorum bana bir şey olmuyor" diyerek halkı uyutmaya çalışıyordu. Kazım bu konuda şöyle diyordu "Karadeniz'de her ailede kanser hastası olması tesadüf değil. Adamlar piskin piskin çıkıp çay içti karşımızda. Bunu yapan insan ya gerizekalıdır ya da çıkar gruplarına hizmet ediyordur. Eğer bu insanlar karşımızda çay içeceklerine erken teşhis için bir takım çalışmalar yaparlardı sonuç farklı olurdu. Şimdi bu cinayet değil mi? Buna karşı önlem alınmak o çok korktukları terörden daha kötü değil mi? Çok korktukları vatan hainleri var ya, asıl vatan hainleri halk düşmanları Osmanlıdan günümüze dek gelen bu tür yöneticilerdir."

Kazım Koyuncu'nun cenaze töreni hepki Kazım'ın istediği gibi Çernobil'in sorumlusu halk düşmanı yöneticilerden besama alanıydı.

Kazım halkını, müziği ve Karadeniz'i çok sevdi. Ve Kazım'ın halkı, müziği uğurladı ölümsüzlüğe ve Karadeniz bağrına bastı öngörülüğe sevdalı hırcın delikanlısını---

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher but appears to contain several lines of a letter or document.

Mahşerler ki mahşerler doğurur.

içinde püneh korunu taşıyanlar

var ise eğer,

Rüzgarın esintisine bırakır kâlonlar

kendilerini

Gönlünü kor edenlerin yâreğidir

ellerinde taşıdıkları

Her hazinonda yepyeni korlar eklenir

avuçlarındakine

Bekler sabır ile

içindeki fırtınanın durulmasını

Ki onlara huzurla kavuşmaktır tek dileği.

HAZİRAN'A DAİR

Haziran'a sürgün
ona vurpun bir yürek
var bairimizde

Onu taşır
ondan taşırız
damla damla
Göl sıcakındaki su damlası gibi mi
serin bu pender?

Yoksa ateşin karşısında
bakakalan, bekleyeyazan
pözeri mi taşıyor haziran

Günaydın olsun sabahların tazeliğine
Günaydın olsun doludizgin - kızılattılar misali -
koşunlarımız
Günaydın olsun pözerinden geleceği yaratıcılara
Günaydın olsun size...

Ve
Mahşer yerine çapırır lar bizi.
Ellerimizde pünesin kuru,
Güneşten gelir, püneşe pöseriz.
Gakınca yürekteki simşekler
Göz, mahşeri pörmez.
Göz, zalimi pörür,
parça parça olmuş zaliml.

Bir pök pörler
Usulca düşüvenitler
aavclarında pünesi taşıyanlarımız
Sarar mahşeri bir serin rüzgar gibi.
Yağacaksa eğer yağmur
şimdi su on yağsın
Zamanıdır dillendirmenin dünyayı